

מֵאָה

מחזה מאת יגאל זקס

מערכה I

סלון בית, מרוהט בפשטות בריהוט מיושן. בקיר האחורי חלון, דרכו אפשר לראות את ענפיו של עץ גדול. מימין נמצאת דלת הכניסה המורכבת מדלת עץ שנפתחת כלפי פנים ודלת רשת קפיצית שנפתחת כלפי חוץ. בצד שמאל יש פתח שמוביל למטבח ולחדרי השינה והשירותים. בפינת הסלון ניצב מכשיר טלוויזיה ענק וחדיש. אולגה, אשה יפה כבת 40, יושבת ליד שולחן אוכל בפינת הסלון, ומאכילה בעזרת כף את אברהם, קשיש כבד שמיעה וראייה היושב לידה על כסא גלגלים. חלק מהמזון בעל הטקסטורה הדייסתית, מוצא את דרכו אל הסנטר של אברהם, ואולגה צריכה להפסיק מדי פעם כדי לנגב את פניו.

אולגה: (ממשיכה להאכיל את אברהם, ופונה אל הקהל) סבא שלי תמיד היה אומר: "להיות זקן זה כמו להיות תינוק". וזה נכון. בערך. נו, יש כמה הבדלים קטנים. אתה קצת יותר כבד במשקל, העתיד שלך נראה קצת פחות אופטימי, ואמא שלך כבר לא נמצאת שם בשביל להחליף לך חיתולים. אבל זהו, שסדר יום שלך הוא באמת פחות או יותר אותו דבר. נו, אולי קצת פחות מעניין מזה של תינוק. כשאני הייתי בת 16, סבא שלי נפל באמבטיה ושבר את ה... נו... (מצביעה על יושבה) איך אומרים... אגן. ואני הייתי צריכה לעזוב בית ספר בשביל לטפל בו. אחח... (ברוסית) סבא... כל כך אהבתי אותו. אף פעם אני לא אשכח, היה לו ריח כזה, הוא היה... (מביטה באברהם) הוא מקנא. אתה לא צריך להיעלב אברהם, גם הריח שלך הוא... (לקהל) איך אומרים, נו... (אברהם פולט דיסה, אולגה מנגבת) (ברוסית) לא חשוב. (מסיימת לנגב, ונותנת לו נשיקה על המצח) זהו. אחחח...

אברהם: (מדבר במבטא אידישאי) נו, נו, די!

אולגה: (לקהל) הוא לא מוכן לדבר איתי רוסית. לאברהם ברוסית) נכון? (לקהל) גם סבא שלי היה אידאליסט. ציוני, מה לעשות. בגלל זה כשהוא מת, אני הייתי בת 24, החלטתי לעלות לארץ ישראל. רק שכל השנים, במקום ללמוד מקצוע, אני טיפלתי בסבא שלי, אז... רק אחרי שנה שאני הסתובבתי פה בארץ בלי עבודה... הבנתי שבעצם כל שנים האלה, אני דווקא כן למדתי מקצוע. נו, אז זהו. והוא כבר... בוא נראה... נחום היה ראשון, אחריו אליעזר, שושנה ברקוביץ, אהרון כהן, חיה אהרוני ועכשיו אברהם. שישה. עם כל אחד הייתי... לא יותר, משנה שנתיים. וככה יוצא שגם יש גיוון בעבודה. חיה החזיקה ארבע שנים. אולי בגלל השם. ואברהם הוא הכי זקן שהיה לי, ואני כבר נמצאת פה אצלו שנה. אז זהו. (מביטה באברהם) הוא קצת מתרגש היום. למה? זה בגלל שהיום יש לו מסיבת יום הולדת. יום ההולדת האחרון.

מבחוץ נשמע רעש מכוניות חונות, ודלתות מכונית נפתחות ונסגרות.

אולגה: או! והנה זה מתחיל...

אולגה יוצאת למטבח, אברהם עוצם את עיניו ומרכין את ראשו, הדלת הראשית נפתחת, אריק נכנס. הוא גבר בן 60, בעל נוכחות מרשימה, לבוש בקפידה, עונד על ידו שעון יוקרתי, וטבעת גדולה, ואוחז בידו תיק מסמכים מהודר.

אריק: (בקול רם) ש-לום! נו?! הוא עוד חי? (מביט באברהם שאינו זז) אולגה?!

אולגה: (נכנסת מחייכת בידה סמרטוט מחייכת בחום) שלום. (פונה לאברהם)

אריק: זה הכל? "שלום" ?

אולגה: אתה מרשה לי לנקות לו קודם?

אריק: (מתקרב ונעמד צמוד לאולגה) הוא... הוא בסדר?

אולגה: בסדר גמור, קצת מתרגש אולי. הוא לא ישן כמעט כל הלילה. (מנקה את סביבתו של אברהם שאינו זז)

אריק: כן, הוא לא מצליח אפילו רגע אחד לשבת בשקט הה?

אולגה: הצלחת להשיג את ה... המורפיום?

אריק: לא ניסיתי. אני צריך לדבר איתך על זה...

אולגה: (קוטעת אותו, בקול רם) אברהם! אריק הגיע...

אריק: גם פנינה.

אולגה: (לאברהם בקול רם) עם פנינה!

אברהם: (פוקח את עיניו) אה?

אריק: (בצעקה החוצה) פנינה !!! זה בסדר, הוא עדיין חי!!

אולגה: (ברוסית, בחיוך) טמבל.

אריק: (בצעקה החוצה) אבל אם לא תזיזי את התחת מהר אז ...

פנינה נכנסת . היא אשה נאה, אלגנטית, כבת 60, מחזיקה בידה טלפון סלולארי.

פנינה: (קוטעת אותו) תשתוק אדיוט! (בטלפון) ... אבל לי חשוב שתבואי! רצית לראיין אותו לא?... בסדר אני רציתי. תהיו פה חצי שעה ותלכו. (לאריק) תגיד לי, אתה השתגעתי? מה אתה צועק? הוא עוד ישמע אותך!

אריק: נכון. הוא ישמע אותי. ואחר כך הוא גם יעשה, סלטו לאחור עם פליקפלאק ובורג כפול.

פנינה מחבקת בחום את אולגה ומנשקת אותה על לחיה.

פנינה: (בלחישה לאולגה) מה נשמע? רגע ... (לטלפון) מאיה, זה רק אנחנו נהיה, והבת דודה שלי רבקה, זאת כל המשפחה שלו...

אריק: אני לא מאמין. מה, הזמנת את הפסיכית הזאת?

פנינה: (מסמנת לאריק לשתוק. אולגה מחייכת. לטלפון) ...רבקה לא משוגעת, מאיה, את לא צריכה להאמין לכל מה שאבא שלך מספר, היא אשה מאוד נחמדה...

אריק: רבקה...? מתוקונת. (ניגש לאברהם ולאולגה שחזרה להאכיל אותו)

פנינה: (מאיימת על אריק במבטה) היא קצת בודדה, זה הכל... מאיה'לה תבטיחי לי שתבואו, כבר שנים הוא לא ראה אותך, את עומדת לקבל את המשק שלו, המינימום שאת... אני מבינה שלדורון יש בעיה עם זה, אבל בדיוק בגלל זה חשוב לי שגם הוא יבוא, הגיע הזמן שהם ישלימו...

אריק: אני לא רוצה לראות כאן את הפרצוף של הדבר הזה! את השתגעת? אם הוא יבוא לפה הוא יחרבן את כל ה...

כשפנינה ממשיכה לדבר, אריק רוטן כלפיה ונאנת. מנגב לאברהם את הפה עם מפית שנמצאת על השולחן, אברהם מרים את ראשו ותולה בו עיניים.

פנינה: טוב, פשוט תבואי את. (מביטה באברהם, לטלפון) אני לא יודעת, אי אפשר לדעת אצלו, לפעמים הוא ממש קומוניקטיבי, ולפעמים הוא פשוט נאטם, הוא...

אריק: (לאברהם) תאכל, תאכל! אם אתה לא תאכל, אתה לא תגדל ... (מניח את תיק המסמכים על השולחן)

פנינה: ...מאיה, הרבה הזדמנויות כבר כנראה לא יהיו לו לדבר. לדעתי יש לך פה חומר נפלא לכתבה, אבל במקרה הכי גרוע תלמדי משהו על המשפחה שלך. אה, ותביאי את המסרטה שלך ... בסדר, בסדר מצלמת וידאו, מה זה משנה...

אריק: (לאולגה שמאכילה את אברהם) תני לי. צריך לדעת איך לעשות את זה.

אולגה: (מפנה מקום) בבקשה, (ברוסית) בשבילך ... הכל.

פנינה: (בטלפון). מאיה... מאיה...! לאן נעלמת? ...לא נכון! באמת? (מאושרת) איזה יופי. זה נהדר. מזל טוב!

אריק: מה קרה? מה האושר?

פנינה: (לאריק) שששש!

אריק: מה את כל כך מאושרת? הגמד המרוקאי נתן לה גט?

פנינה: (לאריק) תשתוק! (מכסה את הטלפון בידה) אני יודעת שאתה כועס עליו, אבל הוא עדיין הבעל של הבת שלך...

אריק: את לא מבינה שהבג"צ המטומטם שלהם, ינשל את הדוד שלך מהזכות על האדמה שלו? את מזמינה אותו לפה כאילו...

פנינה: (בטלפון) ותביאו את הקטנצ'יק, מאיה, דוד אברם ישמח נורא... טוב, אז להתראות, ותזדרזי, טוב?...

אריק: (מחזיק כף מלאה, מנסה להאכיל את אברהם. לפנינה) נו? מה?! על מה השמחה?

פנינה: (בחיוך של אושר) הקטנצ'יק של מאיה נעמד בפעם הראשונה, לבד, בלי עזרה.

אריק: לפי ההתפעלות שלך, אפשר לחשוב שהקטנצ'יק של דוד אברם נעמד לבד בלי עזרה.

פנינה: אוי, תשתוק כבר. תכבה לי את הדבר הזה! (נותנת לו את הסלולרי שלה) אוי לעזאזל! שכחתי את כל הקישוטים באוטו. (לאולגה) את יכולה לבוא איתי רגע?.. לעזור לי.

אולגה ופנינה יוצאות. אריק מניח את הכף ופותח את תיק המסמכים ומוציא ממנו מספר דפים מודפסים מניח אותם לפני אברהם.

אריק: טוב. (בקול רם) אברום. אתה איתי? הנה. עשיתי את השינוי שביקשת בצוואה. (מוציא עט ומגיש לאברהם.)

אברהם: (לאריק) מה זה?

אריק: עט.

(אברהם שומט את העט על הרצפה, אריק נאנח ביאוש ומתכופף להרים אותה.) המשק יהיה רשום ע"ש מאיה, הבת שלנו, זה בגלל עניינים של מס רכוש, מס הכנסה, לא משנה... אברם, אני מבקש, בוא תחתום עכשיו, לפני שיתחיל כל הבלגן...

אברהם: מה זה?! (אריק מתרומם ומביט בקערית הדיסה)

אריק: אה זה... (**אוחז בכף המונחת בקערית הדייסה**) אהמממ... זה... אני לא בטוח. זה נראה כאילו שאכלו את זה כבר פעם. (**אולגה ופנינה נכנסות, פנינה אוחזת שקית נילון מלאה קישוטי יום הולדת, אולגה אחריה בידיים ריקות, הן מתעכבות לרגע ומסתודדות**) **אריק מניח את המסמך בצד**) אולגה מה זה? קרם ברולה?

אולגה: לבן עם רסק עגבניות.

אריק: גורמה! נו, אברום! פה גדול... (**אברהם נועץ בו עיניים**) מה, אתה עושה לי "דווקא"?

פנינה: תן לאולגה להאכיל אותנו, זאת העבודה שלה, בוא במקום זה, תעזור לי לנפח את הבלונים.

אריק: (**קם, נותן לאולגה את הכפית**) אולגה, בבקשה... את תעשי את העבודה שלך, ואני אעשה... כל מה שגרושתי אומרת לי לעשות.

אולגה לוקחת את הכפית מאריק, וחוזרת להאכיל את אברהם.

אברהם: (**נד בראשו לשלילה**) בננה.

אולגה: בננה? אני הולכת להביא.

אולגה קמה והולכת למטבח. אריק מתיישב ליד פנינה ושניהם מנפחים בלונים צבעוניים.

פנינה: אני שונאת שאתה קורא לי ככה.

אריק: איך? גרושתי? סליחה. (**מחבק אותה**) אקסתי היקרה, אם בנותי, ואהבת נעורי.

פנינה: יותר טוב. (**שתיקה, פנינה צוחקת.**) אתה זוכר?

אריק: מה?

פנינה: איפה שכבנו פעם ראשונה? (**שתיקה**) זה היה פה, על הספה הזאת, זוכר?

אריק: פנינה... (**מתרחק**).

פנינה: אני עוד זוכרת את הפרצוף שלך כשאברהם נכנס ומצא אותנו... (**צוחקת, נוגעת ברגלו**) רוצה לקפוץ רגע לחדר של אברם?

אריק: אני לא...

פנינה: מה, אתה מפחד שהוא שוב יכנס לנו באמצע?

אריק: פנינה, את עוד פעם עושה את זה.

פנינה: עושה מה?

אריק: בשביל מה את עושה את זה? (ברכות) די זה נגמר.

פנינה: מה עשיתי? (שתיקה) זה נגמר? באמת? (אריק שותק) אז מה אתה עושה איתי פה?

בן ז... (שתיקה) לפחות תפסיק לתקוע עיניים בציצים שלה. זה מביך.

אריק: של מי? אה. לא שמתי לב. זה כנראה מין רפלקס כזה. אני לא בטוח שאני יכול לשלוט בזה.

פנינה: אתה בהמה.

אולגה נכנסת עם צלוחית פלחי תפוזים ומאכילה את אברהם..

אריק: (לפנינה, על קישוטי המסיבה...) תגידי, בשביל מה כל הקשקושים האלה?

פנינה: זה נותן לי הרגשה טובה.

אריק: יותר מדי כסף השארתי לך...

פנינה: מה זה קשור?

אריק: יש לך יותר מדי זמן פנוי, יותר מדי שטויות בראש, כולם חייבים להיות חברים של כולם, לאהוב את כולם. מה את? הקיסינג'יר של המשפחה? מילא מסיבת יומולדת 100 לדוד שלך, מילא לגרור לכאן את הבת שלך עם התינוק (ועוד ניסית להזמין לפה את בעלה השמוק), אבל בשביל מה הזמנת את הרבקה הזאת? את הרי שונאת אותה...

פנינה: אני לא...

אריק: את כן.

פנינה: אני לא שונאת אותה!

אריק: נגידי. מה שבטוח זה, שהיא שונאת אותך.

פנינה: היא לא שונאת...

אריק: (קוטע אותה) לפני שבוע, אחרי שגמרתי לשבת עם אברהם על הצוואה, השארתי פה בטעות את העותק, והיא גילתה אותו. אל תשאלו... "מה פתאום צוואה? למה שדווקא אתה תנסח אותה?"

למה עכשיו?" היא כל כך נעלבה, שלא ערבנו אותה בזה, שהיא כמעט בכתה. והיא הייתה בטוחה שזה הרעיון שלך, שזאת קונספירציה שלך נגדה.

פנינה: אבל על זה בדיוק אני מדברת, היא מרגישה לא שייכת למשפחה, אז היא מתנהגת ככה... מה אכפת לך? נשיר ביחד קצת שירים, נאכל את העוגה שלה, הרי אי אפשר לא לציין את זה. תחשוב בעצמך... אנחנו כולנו המשפחה היחידה שלו. התבר האחרון שלו מת כבר לפני 20 שנה...

אריק: לאברמלה גולדמן אף פעם לא היו חברים.

פנינה: וואו. אתה מסוגל בכלל לקלוט את זה? מאה שנים! כשהוא היה ילד בליטא, עמק זרעאל עוד היה כולו ביצה, תל אביב עוד היתה ארגז חול ענקי, לבן גוריון עוד היו שערות על כל הראש. מה אני מדברת? כל המדינה הזאת עוד הייתה בחו"ל! מאה שנים... יש אפילו עצים שחיים פחות מזה.

אריק: על זה בדיוק אני מדבר: הוא לא רואה, הוא לא שומע, הוא לא מסוגל לזוז... זה לא מסיבת יומולדת, מה שאת עושה לו, זה חגיגות ראש השנה לאילנות.

אברהם מפסיק לאכול ומביט באריק ופנינה.

פנינה: (נבהלת ממבטו של אברהם) ששש!

אברהם יורק חתיכת בננה לעושה.

אריק: (בקול רם) איכס!!

אברהם: (בכעס, מביט בפנינה ואריק) זהו מספיק.

אולגה מנגבת את פיו ויוצאת עם צלוחית שאריות הבננה.

פנינה: (מדברת בשקט) תפסיק לדבר ככה לידו, אני יודעת שהוא... אבל לפעמים נדמה לי שהוא שומע הכל.

אריק: מה את מפחדת? את האחיינית היקרה שלו, הבן אדם היחיד עלי אדמות שהוא לא שונא שנאת מוות. מה הוא יעשה לך? ינשל אותך מהצוואה שבוע אחרי שהיא נכתבה?

פנינה: אני לא אוהבת שאתה מדבר ככה. אפילו לא בצחוק. כל העניינים האלה של ירושות, צוואות... אני לא פה בגלל המשק שלו! ודוד אברם יודע את זה!

אריק: מה הוא יודע. רוב הזמן "דוד אברם" לא יודע אפילו שהוא דוד אברם. (אולגה נכנסת ונגשת אל אברהם) תראי אותו. הוא (בטח לא מבין מי אנחנו, מה אנחנו עושים פה בכלל, ורק מחכה לרגע שנשאיר אותו לבד עם אולגה, כדי שהוא יוכל סוף סוף להראות לה מאיפה משתין הדג.

פנינה : אולגה מחליפה לדג פעמיים ביום את השקית של הקטטר, אני בטוחה, שהיא יודעת בדיוק מאיפה הוא משתין. זה ממש נס שמצאת אותה, אני פשוט מעריצה את הבחורה הזאת. אני לא הייתי מסוגלת לטפל ככה אפילו באבא שלי. היא כל כך... אתה יודע את מי היא מזכירה לי?

אריק : לא.

פנינה : היא לא מזכירה לך קצת את מיכלי שלנו?

אריק : (חסר סבלנות) לא.

פנינה : קצת. באיך שהיא מחזיקה את הגוף, באיך שהיא...

אריק : (עצבני) לא. ממש לא. רצית לתלות בלונים, לא? שרשראות... אנה עארף?

אריק קם ומתחיל לתלות את הבלונים לקישוט החדר. פנינה מצטרפת. רבקה נכנסת כרוח סערה, היא אשה תזזיתית ועצבנית, מבוגרת מעט מפנינה ואברהם. היא מחזיקה בידה עוגת יום הולדת שעליה נרות בצורת המספר 100, פונה ישר לכיוון אברהם.

רבקה : (מפטירה בחצי פה לכיוון פנינה) שלום לכולם, (נעמדת ליד אברהם, ומדברת בקול רם, כמעט בצעקה) אברהם! מזל טוב! זה כל כך מרגש, אה? יום הולדת 100! מזל טוב! (לאולגה) את מוכנה בבקשה להדליק...? (לאולגה) את הנרות... נרות...! אש...?! (מסמנת לכיוון הנרות, אולגה יוצאת, רבקה ממשיכה לצעוק) הבאתי לך עוגה! מה שלומך? אתה מרגיש טוב?

פנינה : הוא מרגיש נפלא. הוא קורן מאושר, את לא רואה?

רבקה : אני יכולה להסתדר גם בלי הסרקאזם, תודה. אתה מרגיש יותר טוב, אברהם? אתה קצת מזיע. חם לך? אתה רוצה שאני אדליק את המאוורר שקניתי לך?

אברהם : לא, לא...

אריק : המאוורר היוקרתי ש"קניתי" לו, שבק חיים לפני חצי שנה, יומיים אחרי שהבאת אותו. אבל הוא בסדר רבקה, עד עכשיו אולי היה לו קצת חם, אבל את הכנסת כזה משב רוח מרענן, שאני בטוחה שעוד מעט הוא יבקש סוודר.

רבקה : (מביטה בטלויזיה הענקית שניצבת בסלון) אז לא כולם עשירים כמוכם! יש אנשים שצריכים לעבוד בשביל הכסף. זה לא אומר שאכפת להם פחות, או שהאהבה שלהם פחותה, רק בגלל שהם לא מפזרים כסף לכל הכיוונים.

פנינה : סליחה רבקה, לא התכוונתי...

רבקה: אם רק הייתם יודעים מה הוא באמת... מה אתם בכלל יודעים עליו? את חושבת שרק בגלל שהבאת לו את הרוסייה הזאת, הוא יוריש לך את המשק? אתם רק חכו... לא סתם הוא נשאר בחיים עד גיל כזה, יום אחד הוא יספר הכל, ואז אתם תבינו... יום אחד הוא יפתח את הפה ...

אריק: (לרבקה) רבקה, את זוכרת מה הצעתי לך לגבי הצוואה? ...כי עם כל מילה שאת מוציאה מהפה, אני מתחיל לשכוח...

רבקה: (אחרי רגע של שתיקה מתוחה) מה קורה עם העוגה? אולגה?! מה, היא מדליקה את זה עם אבני צור? איפה היא נתקעה הפוסטמה הזאת?

רבקה יוצאת למטבח, אריק מדליק סיגריה.

אריק: (מוציא מצית) רבקה, רוצה אש?

פנינה: אתה צודק. אני באמת שונאת אותה. אל תעשן פה, תכבה את הסיגריה. מה הצעת לה? מה קישקשת שם?

אריק: גם הדוד שלך שונא אותה. מאז שהיא יצאה לפנסיה, היא מסתובבת לו בין הרגליים. את ראת פעם את החירבה שהיא שכרה פה? מזעזע. הכל בשביל להיות קרובה אליו... הוא לא חשב אפילו לטרוח להזכיר אותה בצוואה. (מכבה את הסיגריה בעציץ.)

פנינה: מה?! אריק, זה אתה ניסחת לו את הצוואה. הוא רק חתם עליה.

אריק: הוא עוד לא חתם על הצוואה.

פנינה: מה?

אריק: אני צריך אותך שתעזרי לי עם זה... (נותן לה לקרוא את הצוואה) קחי תקראי!

פנינה: אני לא רוצה להתעסק עם זה... אני לא ממהרת לשום מקום. כסף זה הדבר האחרון שאני לחוצה עליו. רבקה יודעת?

אריק: שהוא לא חתם עוד? לא וטוב שלא, רצית שאני אכניס גם אותה פנימה, לא מבין למה... - הכנסתי. רק העזתי להזכיר את השם שלה לאברם והוא התחיל להשתולל. את יודעת איך זה... הוא צרח עלי משהו, לא זוכר, משהו... שאבא של רבקה היה באצ"ל, ושאמא שלה, הייתה זונה של ערבים... או שלהפך, אני לא זוכר.

פנינה: שמה להיפך? אמא שלה הייתה באצ"ל, ואבא שלה היה ז...?

אריק: **(קוטע אותה)** לא. לא יודע. כנראה שיש לו איזה חשבון ישן עם האחות של דודה יפה, אני לא...

פנינה: המשק הזה לא היה רק שלו. הוא היה שייך גם ליפה.

אריק: **(בהתפעלות)** איזה מצפון! זה מכל ההתנדבויות האלה שלך... איל"ן, ניצ"ן, ער"ן, האגודה למלחמה בסמים, האגודה למלחמה בסרטן...

פנינה: אקיי"ם .

אריק: מה שתגידי... כל ההתנדבויות האלה דפקו לך את הראש לגמרי, את פשוט בן אדם קדוש. אני לא מבין, מה אכפת לך מהפסיכית הזאת? **(מוציא עוד מכתב מתיקו.)** הנה תקראי, הכנתי לה נספח לצוואה, הסכם ביני לבינה, תמורת 250,000 דולר, היא מתחייבת שאין ולא יהיו לה שום תביעות או השגות על הצוואה. גם זה יותר מדי בשבילה. ואני רוצה שתחתימי אותו על הצוואה היום. זה או זה, או שנים של מאבקים משפטיים עם הבת דודה המתוקה שלך.

פנינה: **(נוטלת את הדף)** אני לא מבינה מה זה כל כך דחוף.

אריק: "מה זה כל כך דחוף?" תסתכלי עליו פנינה. הבן אדם יכול למות כל רגע!

רבקה נכנסת עם העוגה ועליה הנרות דולקים, שרה...

רבקה: שתזכה לשנה הבאה... עד מאה ועשרים שנה...

פנינה מחביאה את הצוואה המודפסת .

אריק: **(לפנינה)** פעם גננת, תמיד גננת.

פנינה: לא יכולת לחכות קצת, שמאיה תבוא...

רבקה: רציתי לעשות את זה בבוקר.

פנינה: אמרתי לך שבבוקר, בכל בוקר, יש לי שעור התעמלות בקאנטרי...

רבקה: **(בהתפעלות)** באמת? דווקא לא רואים עלייך. לא הייתי מנחשת, אבל כל הכבוד.

פנינה: נו, באמת... איך? מה פתאום בבוקר? אריק עובד, הילדים עובדים...

רבקה: מה אפשר לעשות, אמרתי לכם שאני עסוקה היום אחה"צ, קבעתי עם אינסטלטור בעוד חצי שעה, צריכים להחליף לי כמעט את כל הצנרת בבית. בואו, נעזור לו כולם לכבות את הנרות.

אריק: (נאספים סביב אברהם) יש לי קצת בעיות בגב, אז אם תכננת גם להרים אותו...

רבקה: אברהם, תעצום עיניים...

פנינה: רבקה הבן אדם עיוור.

רבקה: תשתקי, אותך שמעתי מספיק. (לאברהם) תעצום עיניים ותבקש משאלה. שלוש ארבע ו....
(נושפת ומכבה את הנרות) מזל טוב אברהם.

אריק: (שר) יום הולדת לאברשה, השמחה לילדים, יום הולדת לאברשה...

אברהם: אריק...

אריק: (נדרך) מה?

אברהם: תקח את זה מפה!

רבקה: אתה לא רוצה לטעום מהעוגה?

פנינה: הוא לא יכול לעכל את זה.

רבקה: שרק יטעם... בלי עוגה אפילו? איזה מין יום הולדת זה?

פנינה: יום הולדת 100. (שתיקה)

רבקה: מדהים לחשוב על זה. אתם קולטים מה הבן אדם הזה עבר בחיים שלו, תחשבו... כשהוא
נולד....

אריק: עוד היו לבן גוריון שערות על כל הראש, אנחנו יודעים, כבר היינו שם.

רבקה: מה? איפה?

אריק: לא חשוב. (ניגש למסמכים) רבקה, יש לי כאן את הנייר שדיברנו עליו. אני רוצה ש...

רבקה: (קוטעת את אריק) טוב, אני צריכה לרוץ. הוא בטח כבר מחכה לי. (פונה לאברהם)

מאיה ודורון נכנסים. מאיה בת 26. יפה, שאפתנית, ובדרך כלל קלילה ונלהבת. היא אווזת בידה מצלמת וידאו חצי מקצועית, ונרתיק עם חצובה מכוונת את המצלמה ומצלמת את רבקה, ואת המתרחש בחדר. דורון בן 38, נמוך ממאיה, לבוש בחליפת עו"ד, מחזיק בידו בקבוק יין. נראה שקול ורגוע, אבל מתחת לפני השטח, בוער בו להט אידיאולוגי שיכול להתפרץ בכל רגע.)

רבקה: **(לא שמה לב לכניסתם, וממשיכה)** אולי אני עוד אספיק לחזור, הוא נראה בחור רציני, אני רק אראה לו מה שהוא צריך לעשות לי שם, ואני בטוחה שאני אגמור צייק צ'אק. **(מסתובבת לצאת, רואה את מאיה מצלמת ונבהלת)**

מאיה: **(נבוכה)** אה... שלום, היי. **(לרבקה)** סליחה, זאת רק מצלמה. **(לאברהם)** מזל טוב... **(מגלה שהוא ישן).**

פנינה: או, איזה יופי! רבקה תכירי, **(מרימה את קולה לטובת אברהם)** זאת מאיה, הבת הקטנה שלנו, ו... **(למאיה)** מה לא הבאת את הקטנצייק?

אריק: הנה, הקטנצייק מאחוריה. והוא לא כל כך נמוך, פנינה, הוא לפחות מטר שישים, נכון דורון?

מאיה: ...אבא!

דורון: איפה לשים את ה... **(על בקבוק היין)**

פנינה: **(לדורון)** איזה יופי! תודה. **(לוקחת ממנו את היין. לרבקה)** דורון הוא עורך דין ועיתונאי, והוא גם בעלה של הבת שלנו, ואריק קצת כועס עליו, בגלל מאמר שהוא כתב בהארץ.

דורון: עזבי פנינה... זה לא חשוב עכשיו.

אריק: בטח עזבי, יש לך חוצפה להופיע כאן. אם אברם היה בשלושים שנה יותר צעיר, הוא היה מעיף אותך מכאן בבעיטה בעצמו.

דורון: **(בחייד)** אם אברם היה בשלושים שנה יותר צעיר, אז אני הייתי בקושי בן שמונה.

אריק: מה השתנה? נשארתי באותו גובה, ועם אותה מנת משכל.

פנינה: מאיה תסתכלי במזנון תראי אם יש כוסות ליין. **(פנינה יוצאת למטבח לפתוח את הבקבוק)**

דורון: אריק אני... **(מביט לרגע במאיה, ושוב לאריק)** אני מתנצל. לא באתי הנה לריב. אם נרצה ואם לא, אנחנו משפחה. אתה אבא של אשתי. אז אתה לא אוהב אותי... **(מחייך)** גם אני לא נורא מאושר מזה שהסבא של הבן שלי הוא אולטרא קפיטליסט נצלני ורקוב. אבל אני לא הולך עכשיו...

אריק: **(קוטע אותו)** למה לא? תלך! תלך!!! לך תגיש בג'ינס, תכתוב מאמרים! אתה והתנועה הדפוקה שלך. מי מינה אתכם לייצג את עדות המזרח? הה? אתם תנקו את המצפון השמאלני שלכם, ובדרך תדפקו בדיוק את מי שעליו באתם להגן. את מי אתם דופקים הכי הרבה, חשבת פעם? אנשים כמו אבא שלך... מרוקאים, פרסים, כורדים. אנשים שבחרו להתיישב בגליל, בנגב ובקו התפר, ושנים אכלו חרה, בטחוניות וכלכלית. אבל עכשיו, כשיש להם הזדמנות לקבל איזה

פיצוי, אתם באים, ואומרים להם שהאדמה שלהם, שהם מעבדים כבר 50 שנה, היא בכלל לא שלהם. לא... "המדינה בעצם עשתה להם טובה, ועכשיו הגיע הזמן שלהם להחזיר".

דורון: אמאלה, איזה התנפלות. למה שלא תהרוג אותי וזהו?

רבקה: מה קרה? אני לא מבינה מה...

פנינה: אוי רבקה, סליחה, שכחתי לגמרי. דורון תכיר, זאת רבקה, אחיינית של דוד אברם מצד אישתו. האשה של דוד אברם, דודה יפה, הייתה אחות של רות, האמא של רבקה. מאיה, את זוכרת את רבקה, נכון?

מאיה: (מאיה מחלקת כוסות לנוכחים) כן, אבא סיפר לי משהו עליה... נדמה לי שאבא שלה היה באצ"ל...

רבקה: לא בדיוק...

מאיה: (לרבקה) ואמא שלך היתה... (לאריק) משהו עם ערבים, לא?

פנינה: (ממהרת לשנות נושא, ומוזגת יין לכוסות) רבקה היא גננת.

רבקה: (למאיה) מה?

אריק: כן. גננת מצוינת.

פנינה: אם בשנה הבאה תצטרכו לשלוח את בר לגן...

אריק: הגן שלה הוא... משהו, משהו.

רבקה: אני כבר בפנסיה.

אריק: אה. נכון.

פנינה: בר הוא הבן של מאיה ודורון.

רבקה: (מתרככת) באמת? בר... איזה שם מיוחד...

אריק: זה שם מרוקאי. על שם הסבא של דורון... בר-מינן ז"ל.

דורון: טוב, מאיה, באמת, בואי נלך. זה היה רעיון גרוע... (פונה לעבר הדלת)

מאיה : (מניחה את המצלמה על השולחן בצד) אנחנו לא הולכים לשום מקום, אתה לא הולך לתת לאבא האידיוט שלי לעלות לך על העצבים, מה קרה? חשבתי שאתה קצת יותר קשוח.

אברהם : (בקול רם, בכעס, כמעט בצעקה) לאן הוא הולך? סגרת את השיבר בפרדס הזקן?

דורון : מה?

פנינה : אברהם, זה דורון, הבעל של מאיה.

אברהם : נו, אז שישגור את השיבר! הפרדס גמר להשקות, בשביל מה להשאיר אותו פתוח!?

פנינה : דוד אברם, הפרדס הזה לא קיים כבר 20 שנה.

אריק : ככה זה דורון, כשאתה מתחתן עם בחורה, אתה מקבל בתור בונוס, גם את כל הקרובים האדיוטים שלה. (לדורון) סליחה טוב? גם אני מתנצל.

פנינה : טוב, בואו נעשה לחיים! לחיי דוד אברם... ו... לחיי המשפחה! הדבר היחיד בחיים האלה, שיש לו באמת משמעות. (מתקרבת לאברהם, בקול רם) אברהם... לחיים!

כולם : (כל אחד בדרכו) לחיים!

אריק : (למאיה) עכשיו תביאי לי חיבוק. (מאיה מחבקת את אריק).

מאיה : דורון... נו...

דורון : (חוזר פנימה, מנסה להיות מנומס) אז מה... מה נשמע בנדליין? קנית משהו מעניין בזמן האחרון?

אריק : (מזהיר) ילד...

מאיה : אה. (לדורון) לא סיפרתי לך? אבא מושקע עכשיו חזק בחברה שעושה מחקרים רפואיים.

דורון : מה זה? זה משהו חדש?

פנינה : לא סיפרת לי...

אריק : (קצת נבוך) כן... זה תחום יחסית חדש, אבל מאוד מבטיח.

דורון : (מופתע) יפה...

מאיה : אנטי אייגינג. (**דורון מגחך**) מה אתה צוחק? הכדורים שהבאתי לך נגד נשירת שיער, זה פיתוח שלהם. (**דורון נבוכ**)

אריק : טיפולים הורמונליים, הנדסה גנטית. זה הדבר הבא. זה הולך להיות ענק. זהו. כשאנחנו נגיע לגיל של דוד אברם, אתם כבר לא תצטרכו להחליף לנו את החיתולים, ולנגב לנו את ה....

מאיה : אבא! (**אריק צוחק ומאיה מחבקת אותו**) אבא רוצה להישאר צעיר לנצח.

פנינה : מאוחר מדי.

מאיה : הי! איפה החברה החתיכה שלך? לא הבאת אותה?

פנינה : הם נפרדו.

אריק : נפרדנו.

מאיה : אוי... מתי?

אריק : לפני חצי שנה.

פנינה : מתי?!

מאיה : אבוש! התחלת למדר אותי?

דורון : מה קרה? היא זרקה אותך?

מאיה : (**לדורון**) די, נו! (**לאריק**) ומה... ומאז לא...

אריק : לא מה?

דורון : אני אתאפק.

אריק : תתאפק, תתאפק, גם יומך עוד יגיע.

רבקה : טוב, אתם יכולים להמשיך להתאפק פה, אבל אני חייבת לרוץ הביתה, הצנרת שלי כבר רקובה לגמרי, ואם אני לא אטפל בזה עכשיו, משהו שם עוד עלול להתפוצץ.

אריק : רבקה. אם זה כל כך דחוף, את יכולה להשתמש בשירותים כאן, הם די נקיים בסך הכל.

רבקה : מצחיק מאוד. אז אני אזוז... (**נגשת לאברהם, כורעת ולוקחת את ידו**)

מאיה : **(בשקט)** יש לי באוטו חיתולים של בר אם היא צריכה, אבל אני לא בטוחה שזה יעלה עליה.

אריק : לא צריך, הנה היא כנראה הולכת לבקש מאברם סיבוב על הקטטר.

פנינה : שש!

רבקה : מזל טוב אברהם... **(קמה ללכת)**

אברהם : רות?!

רבקה : **(מסתובבת לאט, חוזרת להחזיק בידו)** רות זאת אמא שלי. **(קמה ללכת, אברהם מסרב לעזוב את ידה, היא חוזרת בקול רם)** אברהם, אני לא רות, רות זאת אמא שלי, היא נפטרה לפני יותר משלושים שנה. **(אברהם מסרב לעזוב ורבקה, דמעות בעיניה, משחררת את ידה בעדינות)** אני אחזור, אל תדאג אבא, אני אחזור...

רבקה יוצאת בריצה, מחניקה בכי, משאירה את כולם המומים.

מאיה : מה זה היה?

פנינה : "אבא"?

דורון : מה, הוא אבא שלה?

אריק : **(מגחך)** זה כנראה קיצור של אברשה .

דורון : מה?

מאיה מתאוששת ראשונה, וניגשת אל אברהם.

מאיה : אברהם, אני מאיה, אתה זוכר אותי? בפעם האחרונה שהייתי פה, הייתי בצבא אני חושבת.

פנינה : **(מתקרבת)** דוד אברם, אתה זוכר אותה? מאיה. הבת הקטנה שלי.

אברהם : הרופאה?

פנינה : לא. זאת מיכל, הגדולה. היא גרה באמריקה. זאת מאיה, היא עובדת בטלוויזיה .

אברהם : מה?

פנינה : מאיה עובדת בטלוויזיה. **(מצביעה על הטלוויזיה ומרימה את הקול)** בטלוויזיה!!!

אברהם : לא, לא צריך. אני גם ככה לא רואה כלום.

מאיה : אמא, זה לא חשוב.

פנינה : (בקול רם) היא רוצה לשאול אותך כמה שאלות. על המקום, על איך שהיה פה פעם...

אברהם עוצם את עיניו, עושה רושם שנרדם. אולגה יוצאת מהמטבח.

אולגה : (לאריק) אם אתם פה, אני יוצאת לעשן סיגריה, בסדר?

אריק : לבריאות.

אולגה : (לאריק) אז אני בחצר.

אולגה יוצאת כולם מסתכלים על אריק.

פנינה : שוב פעם עשית את זה. תפסיק לפלרטט איתה.

מאיה : מי זאת?

אריק : המאהבת של דוד אברם.

מאיה : אבא...?

פנינה : זאת אולגה, היא מטפלת באברם.

אריק : טוב. אני חושב שגם אני אצא לעשן סיגריה, (לפנינה) אפשר?

פנינה : בבקשה, לבריאות.

אריק יוצא.

דורון : טוב ממיק, את צריכה אותי פה?

מאיה : מה? גם אתה יוצא לעשן עם אולגה?

דורון : יש לי הר של עבודה במשרד, היה כיף, באמת, אבל נמשיך בפעם אחרת...

מאיה : אני הולכת לראיין אותו עכשיו.

דורון : אני יודע, אני מצטער .

מאיה : זהו? דפקת את הכרטיס שלך ? טוב. לך! אני לא רוצה שחס וחלילה תפסיד שעות עבודה, ותבזבז את זמנך היקר, רק בשביל להראות לי שאתה כאילו מתעניין במה שאני עושה...

דורון : ממיק, באמת...

פנינה : אתה יודע שגם דוד אברם היה פעם עיתונאי? ...כן. הוא כתב לא מעט טורים חוצבי להבות לעיתון "במעלה", "ל"פועל הצעיר", אפילו ל"דבר הפועלת".

דורון : דבר הפועלת.

פנינה : תחת שם בדוי – בָּבָה מאירסון.

מאיה : מה יקרה אם תעצור לרגע, ותקשיב קצת ל"אויב"? לך תדע, אולי זה אפילו יוסיף לך עוד טיעונים?

דורון : אם תצליחי להוציא מזה כתבה, אני אשמח לראות אותה. **(לפנינה)** תגידי, את חושבת שאחרי שאני אשמע אותו, כל תפיסת העולם שלי תשתנה?

פנינה : תראה דורון, לאריק , כמו שאתה בטח יודע, לא חסר כסף, אני גם, ברוך השם, הנבלה השאיר לי מספיק. אריק הציע, ואני חושבת שזה רעיון נהדר... אנחנו רוצים שאתם תקבלו את המשק הזה, כשדוד אברם...

דורון : **(קוטע אותה בגסות)** כן, מאיה אמרה לי. את כנראה לא ממש מכירה אותי, אבל מאיה יודעת יפה, שזה לא בא בחשבון. מה אתם רוצות? שאני אעשה מעצמי צחוק?

פנינה : מי יצחק עלייך ? מי? החברים שלך ב... בתנועה המזרחית הזאת? **(מאיה צוחקת)** נו, איך קוראים לה?

מאיה : התנועה המזרחית המגונה.

דורון : הקשת הדמוקרטית המזרחית. ולא , לא הם יצחקו עלי. אני אעשה מעצמי צחוק. אין לי זמן עכשיו להיכנס לזה, אבל האיש הזה פה קיבל בהשאלה אדמה, שהיא רכוש של העם היהודי כולו. כי זה היה אינטרס של העם היהודי כולו, שהוא ישב ויגדל תפוזים, או תרנגולות או השד יודע מה. כבר שלושים שנה שכל מה שהוא מגדל זה קוצים ועשב, אז עכשיו כל הרכוש הזה, בטח יהפוך לנדל"ן סופר אטרקטיבי...

אברהם **(בו-זמנית, עיניו עצומות וקולו הולך ומתגבר)**: כל הרכוש...

דורון : **(לאברהם , בלי לשים לב)** שניה... **(ממשיך)** שיישאר בידיים של הבורגנות האשכנזית המבוססת, והמיליונרים החדשים...

אברהם : (בו זמנית) כל הרכוש...

דורון : (לכיוון אברהם) רגע, שניה. (ממשיך) ...ואבא שלי, שכל מה שאבא שלו קיבל זה דירת עמידר מחורבנת וצפופה באשדוד...

אברהם : כל הרכוש...

דורון : (לכיוון אברהם) אני יכול לדבר רגע? (ממשיך) ... הוא ימשיך לשלם עליה שכר דירה כל החיים שלו. אז מה את רוצה? שאני ארק לאבא שלי ולאחים שלי בפרצוף, ואהפוך לבעל אחוזה בגבעת יהושע, כי במקרה התחתנתי עם נצר לשושלת אצולה אשכנזית.

אברהם : כל הרכוש... (אוחז בידו של דורון, דורון נבהל)

דורון : מה? (אברהם מרפה) על מה הוא מדבר?

מאיה : (לוקחת את מצלמת הוידאו, ומציבה אותה על הצובה מול אברהם) טוב, גמרת לנאום? אותי מאוד מעניין מה יש לו להגיד. אמרת שאתה צריך ללכת, תלך!

אברהם : כל הכסף...

דורון : אני רוצה לשמוע מה שיש לו להגיד.

מאיה : אברהם... אני מאוד רוצה לשאול אותך, כמה שאלות על ההתחלה של גבעת יהושע...

אברהם : (בו זמנית) כל הכסף... (פוקח עיניים) מה זה?

מאיה : זאת מצלמת וידאו, אני רוצה... (אברהם עוצם את עיניו)

פנינה : (למאיה, על המצלמה) אני חושבת שהוא נבהל מזה. אברהם, זאת מאיה, הבת שלי, היא רוצה לעשות סרט על...

מאיה : כתבה.

פנינה : כתבה. היא רוצה לעשות כתבה לטלוויזיה לכבוד היובל 75 שנים לגבעת יהושע.

מאיה : אמא, תודה אבל אני מסתדרת. אברהם. אני הייתי רוצה לשמוע ממך...

אברהם : (פוקח עיניו, קוטע אותה) כן. על מה?

מאיה : **(מחברת לו מיקרופון)** אני רוצה לשאול אותך כמה שאלות, אתה בעצם היחיד שיכול לספר לנו, איך היה בגבעת יהושע בהתחלה...

אברהם : בהתחלה?

מאיה : כן.

אברהם : אבל בהתחלה עוד לא היה גבעת יהושע.

מאיה : כן. בסדר, אבל אני מתכוונת כשעליכם על הקרקע, בימים הראשונים, איך המקום נראה? מה היה פה?

אברהם : מה היה פה?

מאיה : כן, האדמה פה, הקרקע, מה היה עליה? איך היא נראתה?

אברהם : אבל עוד לא היה אדמה! לא היה לנו כלום!

מאיה : מה צמח פה, בשטח?

אברהם : עוד לא... אתם לא מבינים, היו מריבות אז. היו פה שני אנשים...

פנינה : דוד אברם, מה צמח פה על האדמה?

מאיה : אמא!

מאיה : אמא סיפרה לי שהיו פה פרחים...

אברהם : לא, לא.

מאיה : אז מה היה? עצים? שיחים? עשבים? חולות? מה?

אברהם : **(מכה באגרופו על השולחן)** לא היה פה כלום! לא היה כסף!

פנינה : אבל אחרי ש...

מאיה : **(לפנינה)** די, נו! אברהם, בפעם הראשונה שהגעת לפה, מה ראית? מה היה פה?

אברהם : בפעם הראשונה שהייתי... **(פאוזה)** איפה?

מאיה : פה בגבעת יהושע.

אברהם : עוד לא היה גבעת יהושע! עוד לא היה כלום. אני בכלל עוד הייתי בחוץ לארץ...

מאיה : עזבי אמא, לא נראה לי שזה ילך.

דורון : איכפת לכם אם אני אראה בינתיים טלוויזיה, יש חדשות עוד מעט .

מאיה : תעשה מה שאתה רוצה.

אברהם : שאני... בכלל הגעתי ממקום שלא היה פה אף אחד לפני זה. אני באתי לפה, לארץ ישראל, ולא ידעתי כלום. ורות, היא עלתה הרבה אחרי.

פנינה : אתה מתכוון ליפה...

אברהם : מי?

דורון :מה זה הטלוויזיה הזאת?

פנינה : אריק קנה לו אותה, שיהיה לו יותר קל לראות...

דורון : איך מפעילים את הדבר הזה, יש לזה שלט?

מאיה : ששש...

אברהם : אני יצאתי מהבית ב1922 .

מאיה : אברהם, אני חושבת אולי לעשות כתבה על גבעת יהושע. אז והיום...

אברהם : אל תפריעי לי.

מאיה : אני פשוט רוצה...

אברהם : מה שאת רוצה אני אגיע! אני אוסף כח.

מאיה : או. קיי. **(מחכה לאברהם שמתנשף)**. אז אני רוצה לשמוע איך היה בימים הראשונים במושב. מה היה פה. איך היה להכנס לבתים החדשים.

אברהם : אבל אני על זה כבר כתבתי, בעיתונים, זה אפשר לקרוא.

דורון מצליח להדליק את הטלוויזיה .

מאיה : דורון תחליש, אתה דופק לי את הסאונד. **(לאברהם)** אבל זה לטלוויזיה. אני עושה כתבה לטלוויזיה. אני רוצה לשמוע ממך, שיהיה אפשר גם להשמיע, שיהיה אפשר גם לראות.

אברהם : לשמוע כן, נו... את צריכה להבין, אני... בחוץ לארץ... רות... היא לא רצתה לעלות לארץ.

מאיה : **(לדורון)** לגמרי! תחליש לגמרי!

דורון : זה חשוב לי לשמוע.

מאיה : וזה חשוב לי! **(מכבה את הטלוויזיה בכעס, לאברהם)** היום שבו נכנסתם לבתים, זה היה יום שמח?

אברהם : שפה בארץ ישראל, אני לא הכרתי אף אחד, מהעיירה שלנו הייתה רק יפה. ורות היא עוד הייתה קטנה... היא נשארה בחוץ לארץ.

מאיה : **(לפנינה)** אמא על מה הוא מדבר?

אברהם : אבל אני בכלל לא אהבתי את יפה. רות, היא הייתה יפה. יפה בכלל לא הייתה יפה. והיא, יפה, היא כל הזמן הלכה אחרי, אז אני עוד הייתי צעיר, אז אני רק רציתי... **(צוחק)** אתם יודעים איך זה. **(מרצין)** אבל אז, זה לא כמו שהיום. בשביל להיות עם אשה, היה צריך להתחתן. ואני הייתי בשומר הצעיר בכלל, ויפה, היא לא רצתה ללכת לקיבוץ. שהייתה קבוצה בפתח תקוה... ארגון חקלאי להתיישבות, אז באנו לפה...

מאיה : טוב, כתבה כבר לא תצא מזה...

פנינה : שש... פעם ראשונה שאני שומעת את הסיפורים האלה.

אברהם : וכשרות באה, זה היה כבר אחרי שעלינו על הקרקע, היא לא הלכה להתיישבות בכלל, היא נשארה לגור ביפו, לבד, עם הערבים. אז אני, שממילא הייתי נוסע לתל אביב כל יום ראשון... **(עיניו נעצמות)**

מאיה : שיט!

דורון : **(לפנינה)** דוד שלך היה מתקתק מהצד את אחות של אשתו? בסוף עוד יתברר שהרבקה הזאת היא באמת הבת שלו... **(מגחך)**.

פנינה : שש... דורון!

דורון : אז כל המפעל הציוני היה בעצם סוג של טלנובלה פולנית...

פנינה : ליטאית.

דורון : אותו דבר .

פנינה : אוי ואבוי, חסר לך שהוא ישמע אותך .

דורון : באמת מאייקי , את לא תוציאי ממנו שום דבר ששווה אייטס . יש חדשות, זה חשוב לי ,
אולי ידברו על הבג"צ...

מאיה : **(לדורון)** די כבר עם הבג"צ הזה, זה הדבר היחיד שמעניין אותך?

דורון : למה שלא תשאלי אותו למשל... עזבי, **(ניגש לאברהם)** מר גולדמן, אתה יכול לספר לנו,
איך ולמה קיבלתם פה את האדמה?

אברהם : **(אברהם פוקח את עיניו)** לא, לא, לא... לא היה אז אדמה! לא היה כסף! היה מקום
בעמק, היה בגליל, אבל אנחנו , כולנו, היינו פועלים בפתח תקוה, אז רצינו פה בסביבה.

דורון : פועלים עם חוש טבעי לנדל"ן,

אברהם : הציעו לנו אז מגרשים בהרצליה, כמעט בלי כסף, אבל אנחנו , אז, זה היה ממש כמו פשע
בשבילנו, אפילו לשמוע על אדמה פרטית...

אברהם : אז חיכינו . אני למרות המחלה שלי ... אני חולה מאוד, אני לא אוכל כמעטנו, ואז
שמענו פה על האדמה. אבל לקרן קיימת לא היה כסף לגאול את האדמה, לקנות אותה מהערבים,
אז אנחנו... כל אחד שילם 30 לירות מצריות , אבל אנחנו לא רצינו אדמה פרטית, אז רשמנו שזאת
הלוואה לקרן הקיימת.

פנינה ומאיה מסתכלות על דורון

דורון : כמה ריבית קיבלתם על ההלוואה?

אברהם : איזה הלוואה? **(צוחק)** ריבית... **(מגלה את דורון)** מי זה?

מאיה : דורון הוא בעלי, הוא...

אברהם : שהם... הערבים ... בלילה, עם הגמלים, היו מובילים פה זיפזיף... **(מחייך)** היו אז הרבה
שירים... **(שר)** זיפזיף, זיפזיף... **(רציני, ממשוך לדבר)** עם זיפזיף, על הגמלים, או בובקעס...
בובקעס של קקה מ... זה... מכבשים.

דורון : ההלוואה הזאת שאתה מספר לנו עליה, יש איזה נייר? קיבלתם איזשהי קבלה על הכסף?

מאיה : די דורון, חלאס נו, אתה מוכן להפסיק להתערב לי בעבודה?

דורון: "עבודה". את רוצה שאני אאמין שהם נתנו הלוואה לקרן הקיימת, ואחר כך פשוט שכחו מהכסף?

מאיה: אתה מפריע לי. רצית לראות חדשות לא? אברהם, איך נראתה גבעת יהושע, כשעליתם על הקרקע? מה היה פה? איזה צמחים? מה ההבדל בין אז לעכשיו.

דורון: איזה שאלות מטומטמות את שואלת אותו?!

מאיה: אתה מוכן לשתוק?!

דורון: סליחה, לא אמרתי כלום.

מאיה: אברהם...

דורון: **(כמעט לעצמו)** אני פשוט נפעם כל פעם מחדש מהיכולת שלך להתרכז בטפל ולהתעלם מהעיקר.

מאיה: **(צועקת)** אתה מוכן לשתוק כבר?!

פנינה: **(בזהירות)** מאיה'לה...

אברהם: **(דופק על השולחן, ומתפרץ כמו הר געש שהיה רדום אלפי שנים)** זה סיפור, גבעת יהושע!!! מה אתם חושבים? זה כמו שעכשיו? **(מאיה נדרכת. היא מפרקת את המצלמה מהחצובה ועוקבת אחרי הנאום של אברהם, בחיפוש אחר זווית צילום דרמטית. אברהם צועק)** עכשיו מנוולים! הזה, העיראקי, עם הטבעת... עכשיו כל אחד נעשה מנהל! הוא בא אלי... דיבר איתי... הוא רצה...

פנינה: דוד אברם, אל תתרגז.

מאיה: **(עוצרת ומשתיקה את פנינה)** ששש...

אולגה ואריק נכנסים ונעמדים ליד הדלת.

אברהם: **(אחוז פאתוס)** פעם זה היה... כשעלינו על הקרקע, איזה חברה היו פה! איזה אנשים... היה פה אחד, פסח אברמוביץ', איזה בנאדם...! צואה! **(נרגש)** והוא... הוא לא סבל אותי... אף אחד לא סבל אותי... שאני הייתי בשומר הצעיר בליטא. והייתי כותב בעיתונים. שאני הייתי תמיד בריב עם כולם. ואבא שלך... **(על פנינה)** הוא עוד היה ילד קטן. ורות... **(אברהם מתנשם, אולגה מתקרבת להרגיע אותו, פנינה עוצרת אותה)** היא היתה עוד בחוץ לארץ... וכל הזמן באים אלי אנשים פה, שאני אמכור... שאני אלך לבית אבות... ואני... **(אולגה מסתכלת על אריק, הוא מסמן לה לגשת אל אברהם, היא ניגשת, אבל פנינה עוצרת אותה)** **(צועק)** אלוהים! למה זה מגיע לי?

למה מגיע לי לחיות כל כך הרבה. והבעל שלה! **(על פנינה)** הוא רק רוצה כסף, כסף, כסף! עם החליפה והטבעת, תחתום על זה... ותחתום על זה... **(בוכה)** למה מגיע לי כל כך הרבה לחיות ולסבול חינם! אין לי אף אחד. אף אחד אין לי. מאה שנים! למה? אחרי שיפה מתה... היו הרבה אנשים בהלוויה. **(לפנינה)** את היית בהלוויה, ראית כמה באו. אחרי השבעה... אף אחד. לא מהמושב, לא מ... כלום! ואני... גם על המשפחה אני כועס...

אולגה: ששש... **(ניגשת אליו, מלטפת אותו)**

אברהם: טוב שיש לי את הבחורה הזאת. שהיא מטפלת בי.

אריק: אולגה, אולי תקחי אותו לנוח, זה לא טוב בשבילו כל ה...

אברהם: אתם לא רואים? לוקחים את הכל, באופן גלוי. **(אולגה מגלגלת את כסא הגלגלים לכיוון החדר)** לאן את לוקחת אותי? אני לא הולך לשום בית אבות, אתם לא יכולים להכריח אותי, פנינה! שלא תתני לו למכור, את שומעת? הכל הם לוקחים! גם אתם תסבלו מזה. כולם יסבלו! **(אולגה ואברהם יוצאים, כולם מסתכלים על אריק)** אני מדבר, מה את עושה? לא בית אבות, לא לבית אבות, לא...

אריק: אתם חייבים לראות את זה... אולגה לקחה אותי לשטח שמאחורי הלול, איפה שפעם היה הפרדס הזקן, הכל שם מלא...

פנינה: **(קוטעת אותו)** אריק, על מה הוא מדבר?

אריק: אני לא יודע, אתם הייתם פה. מה עשיתם לו שהוא צרח ככה? הוא בטח לא התרגש ככה מאז שאחדות העבודה פרשה ממפא"י.

פנינה: הוא דיבר עליך. על מה הוא מדבר?

אריק: הוא גם דיבר על ההלוויה של יפה, על השומר הצעיר בליטא, ועל פסח אברמוביץ' הצואה. אני יודע על מה הוא מדבר?

פנינה: אני מכירה אותך מאז שהיית בן שבע, כשהגעתם מעיראק לגור בבנין שלנו. אתה חושב שאני לא מזהה את הפרצוף הזה? זה בדיוק אותו פרצוף שעשית, אחרי שהכנסת את ארלוזורוב למכונת כביסה.

דורון: מה?

אריק: זה לא הייתי אני...

פנינה: איזה מח שטני ומעוות צריך, בשביל להכניס גור חתולים קטן ומתוק למכונת כביסה.

אריק: הוא לא היה גור, הוא היה חתול זקן מכוער וקרח, אכול פרעושים, שמצאת ברחוב.

פנינה: אה, וזה מצדיק לענות אותו למוות בתוך מכונת כביסה?

אריק: מה את כועסת כל כך? זה היה בכוונה טובה, הוא היה נורא מלוכלך.

פנינה: אז אתה מודה! אני לא מאמינה. אתה מודה! **(מכה בחזה שלו)** אני שונאת אותך!

אריק: זאת היתה המכונה הראשונה בשכונה, לא ידענו אז כלום על מכונות כביסה, איך יכולתי לדעת שזה יהיה האפקט שלה על חתולים?

מאיה: אמא, אבא, סליחה שאני מפריעה לפרץ הנוסטלגיה, אבל עכשיו, אחרי שאנחנו יודעים מי רצח את ארלוזורוב. אפשר לדעת למה דוד אברם התכוון כשהוא אמר שרוצים למכור, ולשלוח אותו לבית אבות? **(מאיה מכוונת את המצלמה אל אריק)**

אריק: **(אחרי שתיקה קצרה)** תפסיקי לצלם. **(מאיה מפסיקה)** לא התכוונתי שזה יהיה סוד. מאחר ובעלך הקומוניסט, במילא לא רוצה ללכלך את נשמתו האידיאליסטית והטהורה עם נכס ששווה ארבעה מליון דולר, חשבתי ...

פנינה: ארבעה מליון!!!

אריק: זאת ההצעה שקיבלתי.

דורון: ארבעה מליון?

אריק: מה קרה? אתה רוצה לשקול מחדש?

מאיה: אני רוצה לשקול מחדש.

דורון: מאיה...

מאיה: מה?

דורון: חשבתי שדיברנו על זה...

מאיה: אתה דיברת, אני הקשבתי, זה עדיין לא אומר שהסכמת.

דורון: אני לא מאמין, את...

מאיה: **(קוטעת אותו)** אבא, אתה יכול לספר לי על ההצעה הזאת שקיבלת?

אריק: תראו, חברה שעשיתי איתה פעם עסקים, מחפשת אתר באזור הזה לבנות בו מרכז מיסחרי, משהו די גדול, עם תחנת דלק, סופר מרקט, חנויות, מקדונלדס, סיפור די רציני. ועד המושב אמור לקבל אחוזים נכבדים מהבעלות על הנכס, וגם הם לוחצים עלי לממש את העסקה. הרציפות של השטח והעובדה שהוא גובל בכביש הראשי, אמנם הופכות אותו לאידיאלי לפרויקט הזה, אבל...

מאיה: אנחנו לא האופציה היחידה ...

אריק: בדיוק. אם אנחנו נתמהמה ונתקשקש יותר מדי, אנחנו נפספס את ההזדמנות הזאת.

דורון: מי זה אנחנו?

אריק: מאיה, פנינה ואני.

דורון: ואני לתומי חשבתי שזה עדיין המשק של אברם. מה הוא אומר על זה?

אריק: מה הוא אומר? "מזל טוב, ובהצלחה עם העסקה, תמיד חלמתי שיהיה לי במשק תחנת דלק, ומסעדה של אוכל מגעיל ועתיר כולסטרול".

פנינה: אתה לא יכול להתאפק קצת? כמה זמן כבר נשאר לו, תן לו לפחות למות בבית.

אריק: פנינה, אם אנחנו לא סוגרים את זה עכשיו כל העסקה הזאת מתפספסת!

פנינה: אין לך שום סנטימנטים, הה? אתה ממש גדלת פה, (למאיה ודורון) כשהיינו ילדים, במשך כל התקופה של הצנע, בכל חופשה, ההורים שלנו היו שולחים אותי ואת הנחש הזה, לדודה יפה ודוד אברם בכפר, שיהיה לנו לאכול ירקות וביצים טריות. וגם אחר כך... כשהיינו בתיכון. הפעם הראשונה שלנו, היתה... (נתקלת במבטה באריק שמשפיל את עיניו, לאריק) אתה לא מתגעגע לתקופה הזאת? לתמימות, לאידיאלים, לפרדס, ללול? לבישולים של דודה יפה? לא כואב לך שבמקום כל זה יעמוד מרכז מסחרי מגעיל?

אריק: למה את בדיוק רוצה שאני אתגעגע? אידיאלים! מה, עבודה עצמית? עבודה עצמית בתחת! אני מבין שבשבילך השנים שבילינו פה, הם זיכרון רומנטי וקסום. בשבילי החופשות אצל אברם ויפה היו כמו גלות עם עבודת פרך בקולחוז נידח. למה להתגעגע? לפרדס? בוץ! ללול! – מסריח! לבישולים של יפה? המרכז המסחרי הכי מגעיל בעולם, לא מדגדג אפילו בגועליות שלו, את העוף המכובס של דודה יפה שלך.

פנינה: ומה עם יהיה עם אברם, חשבת? לשלוח אותו לבית אבות זה... אתה יודע שזה יהרוג אותו.

אריק: "יהרוג אותו"? הבן אדם בן 100. אנחנו מטפלים בו כמו בילד כבר 20 שנה.

פנינה: הוא הדוד שלי, לא שלך.

אריק: הוא הדוד שלך? אבל כשצריך לקחת אותו לבדיקות, או לסדר לו את הניירות, את מתקשרת אלי נכון? **(אולגה נכנסת)** אולגות באות, אולגות הולכות, אבל בסופו של דבר מי שצריך לשמוע את הניגיוסים שלו, ולטפל בכל החרה שלו, תרתי משמע, זה אני. נמאס לי! מותר? די, מספיק, הנודניק עשה את שלו הנודניק יכול ללכת. **(כולם מסתכלים עליו)** ... לבית אבות אני מתכוון.

אולגה: אה... סליחה. אברהם מבקש להישאר לבד. פנינה הוא רוצה אותך. **(לאחרים)** הוא רוצה שתצאו.

אברהם: **(מבחוץ)** אולגה!

אולגה יוצאת.

דורון: אתה בן אדם דוחה. (תמיד ידעתי שאתה בהמה, אבל) עכשיו הצלחת להתעלות אפילו על עצמך. את מבינה מאיה, למה האבא היקר שלך רוצה שהמשק יהיה על שמך? הוא בטוח שאותך אפשר לתמרן קצת יותר בקלות, זה הכל. אני הולך, את באה?

(מאיה מוציאה את קלטת הוידאו, מניחה אותה על השולחן בסלון, מקפלת את החצובה ואורזת את המצלמה,

אריק: ילד מסכן וטיפש. אתה בדיוק כמוהו. המוח שלך כל כך סתום באידיאלים, שאתה לא מצליח לפתוח את העיניים ופשוט לראות את העולם. ואתה תגמור בדיוק כמוהו: זקן רגזן וממורמר, שלא מבין למה תמונת העולם הוורודה שהוא צייר לעצמו כשהוא היה בן 18, לא מתיישבת עם העולם האמיתי, עם החיים האמיתיים.

דורון: אתה יודע מה? אולי אתה צודק, ואולי הביקור פה הצליח סוף סוף לפתוח לי את העיניים. אחרי הכל... ארבעה מליון דולר! וואו! לחשוב ש... מה אני אגיד לך... זה באמת קורע לב. לראות ככה איך בן אדם נהיה זקן רגזן וממורמר, בלי אהבה, בלי אמונה, שהדבר היחיד שמעסיק אותו זה הרכוש שלו והכסף שלו, כי חוץ מזה אין לו בעצם כלום בחיים.

אריק: **(דורון)** על מה אתה מדבר? הבנאדם בן מאה. **(דורון יוצא)** הוא בן מאה...

מאיה: **(לאריק)** אני לא חושבת שהוא התכוון לדוד אברם. דורון... **(יוצאת אחריה)**

אריק: **(לפנינה)** שמעת אותה? **(שתיקה)** מה, זהו? זה גם מה שאת רואה כשאת מסתכלת עלי?

פנינה: מה זה חשוב מה אני רואה? כל זמן שדוד אברם חי, אין סיכוי שבעולם שאני אתן לך לגעת במשק הזה.

אריק: פנינה בחיאת, את לא מבינה? אם לא ניסגור את זה עכשיו...

פנינה : (שמה יד על כתפו) אחרי שהוא... יהיה לנו מספיק זמן. אחר כך נוכל לשבת... נחשוב, נדבר, נחליט, בינתיים עזוב את זה.

מאיה נכנסת לקחת את המצלמה והחצובה, ונעצרת בפתח להקשיב.

אריק : אין לי זמן!

פנינה : מה?

אריק : אני צריך את הכסף הזה! עכשיו! לא בשבוע הבא! לא מחר! עכשיו!

פנינה : זה הכסף של אברהם. לא שלך.

אריק : הוא יקבל את הכסף אחר כך. את תקבלי את הכסף. בעצמך אמרת שהוא בכלל לא צריך אותו, ושלך זה לא בוער. (פאזזה, ממשיך בשקט) הסיפור הזה עם האנטי אייג'ינג זה פלופ אחד גדול. מינהל התרופות באמריקה אסר על טיפולים הורמונליים וכל הפיתוח נעצר. הכל תקוע. אם אני לא מזרים כסף חדש. עכשיו. דחוף. אין סיכוי שנצליח לגייס עוד משקיעים. כל מה שהשקעתי כבר, שזה כל מה שיש לי פלוס הלוואות שלקחתי, הכל, ילך לאיבוד. עכשיו את מבינה? אני צריך שתשכנעי אותו למכור, אני חושב שזה המינימום שאת חייבת לי. (שתיקה) אני צריך את העזרה שלך... (אריק מושיט יד ללטף את פניה של פנינה) פנינה, אני צריך אותך.

מאיה לוקחת בשתיקה, את המצלמה והחצובה.

מאיה : אני מתכוונת להשתמש בחומר שצילמתי פה היום.

אריק : מאיה...

מאיה : זה היה... אני רוצה לחזור מחר לראיין אותו. לבד. את צדקת אמא. אני חושבת שבאמת יכול להיות פה סיפור מדהים.

אולגה : (נכנסת) פנינה, הוא...

פנינה : (קוטעת אותה) אני באה.

אולגה : (לפנינה) הוא רוצה לדבר איתך.

אברהם : (מבחוץ) אולגה!

מאיה : ביי. (יוצאת)

אריק : אני אזוז...

פנינה : (מלטפת את ידו של אריק. אריק נבוך) יהיה בסדר. (נזכרת) אה כן. גם את זה רצית , לא?
(פנינה ניגשת לקחת את הצוואה הלא חתומה) יש לך עט? (אריק מפשפש בכיסו ונותן לה עט.)

אריק : תודה. (הוא פונה לצאת ופנינה נכנסת לחדר של אברהם)

אריק : (בדרך החוצה נעצר ליד הדלת. לאולגה) לא ידעתי שיש שם כל כך הרבה.

אולגה : יפים הה?

אריק : אני זוכר אותם בתור ילד, היו כמה פה ושם, אבל ממש מעט. ואברם היה שומר עליהם
בסוד, אם היינו קוטפים אחד, הוא היה צועק עלינו, כמעט הורג אותנו.
איך זה שיש כל כך הרבה פתאום?

אולגה : כנראה שפשוט לא היה מי שיקטוף אותם. איך אמרת השם שלהם?

אריק : אירוס הארגמן. זה פרח מאוד נדיר.

אולגה : איריס הארגמן...

אריק : (לאולגה) טוב, את צריכה משהו?

אולגה : אם אני צריכה? כמו מה?

אריק : אני יודע? צרכים... נייר טואלט, חומרי ניקוי לבית, מכונית חדשה, אולי וילה בכפר
שמריהו, מטוס בואינג פרטי, צרכים... דברים בסיסיים אלמנטרים ... כסף למכולת יש לך מספיק?

אולגה : אתה יודע מה אני צריכה.

(שתיקה)

אריק : את שמעת על מה דיברנו?

אולגה : למה? אתה חושב שהבעיות שמיעה של דוד שלך זה מדבק?

אריק : ומה את חושבת?

אולגה : על מה?

אריק : עלי.

אולגה: עליך? אני חושבת שאתה דביל גדול. (פאזזה, מביטה לרגע לעבר החדר השני, וחוזרת לאריק.) אבל אני אוהבת גם ככה. (מתנשקים) מה אתה חושב?

אריק: אני חושב שאת אשה מדהימה.

אולגה: אהה.

אריק: ואני חושב שאני אוהב אותך.

אולגה: בסדר.

אריק: ו... חשבתי להציע לך... זאת אומרת, אני חושב שאני רוצה...

אולגה: (קוטעת אותו) אני חושבת שאתה חושב יותר מדי.

אריק: את הכרת לי משהו שאף פעם לא ידעתי שהוא קיים. שאף פעם לא התנסיתי בו, שאף פעם לא ידעתי אפילו שאפשר להרגיש... את יודעת על מה אני מדבר?

אולגה: (לוקחת את המזוודה ופונה לכיוון החדר) על התנוחה הזאת, מה שאתה שוכב על הגב מלמטה ואני...?

אריק: (עוצר אותה ומחייך) ששש... (מניח את כף ידו על שפתייה) ואני דביל גדול אה...? אני מדבר על שקט. ששש... שקט. פשוט. לרגע אחד, קטן, חולף, בפעם הראשונה בחיים שלי... (שתיקה) אולגה... אני עומד למות.

אולגה: (המומה) מה?

אריק: בסדר, זה כנראה יקח עוד עשרים, שלושים שנה, אבל זה מתקרב כל הזמן. (אולגה מחייכת) אני לא צוחק. אני נפלתי וקמתי הרבה פעמים בחיים שלי. שום דבר בחיים לא הפחיד אותי... חוץ מהסוף שלהם. ולא שאני חושב על זה יותר מדי... אבל פתאום... את מכירה את זה? פתאום אתה קולט. בום. הלב נתקע לך בגרון, הגוף מרגיש כמו סמרטוט רצפה, וברור לך שזהו, זה הסוף. אבל זה לא. זה סתם. זה עובר. ואז אתה מפסיק לפחד מהמוות... ומתחיל לפחד מהפחד. (מגנח) בלגן הה? ורק כשאני איתך... אני מרגיש... ששש... שקט. את מדהימה.

אולגה: (פנינה יוצאת מהחדר של אברהם, ונעצרת להביט בהם, אולגה רואה אותה.) ו... תשאיר לי איזה שתיים שלוש סיגריות. (הוא מושיט לאולגה סיגריות)

פנינה: (הולכת ישר אל דלת הבית, כשהצוואה בידה, ונעצרת ביציאה, אריק מבחין בה.) אולגה... (פאזזה) תתקשרי אלי יותר מאוחר בערב, אני צריכה לדבר איתך. על אברהם. (מביטה באריק ופונה לצאת)

אולגה: בסדר.

אריק: (אריק מתרחק מאולגה) את כועסת עלי?

פנינה: (נעצרת ביציאה.) כועסת? למה?

אריק: לא? איפה ה...?

פנינה: מה?

אריק: ה... (מבחין בצוואה) נו... (מורה לכיוון ידה האוחזת בצוואה) הוא חתם?

פנינה: (מתעכבת) לא, הוא לא חתם. ואם זה תלוי בי הוא גם אף פעם לא יחתום. (פונה לצאת).

אריק: מה קורה? פנינה, תחשבי רגע בהגיון. היום הוא אוהב אותך, הוא בוטח בך, יופי. מחר בבוקר הוא יקום על צד שמאל ויחליט שהוא מוריש את המשק שלו ל... אנא עארף.... לךי תדעי! עזבי אותי, תחשבי על עצמך, על הבנות. את מבינה בכלל מה את עושה? את קולטת מה את זורקת פה?

פנינה: (מביטה בו) אני חושבת שכן. בפעם הראשונה. ופתאום, בפעם הראשונה, זה גם לא נראה לי הפסד כל כך גדול.

אריק: מה העניין? את נוקמת בי? על מה? מה את רוצה ממני? מה עשיתי לך שכל כך נורא? אני השארתי לך הכל, כל מה שהיה לי. אני שומר על קשר, אני מנסה לעזור איפה שרק אפשר... מה בסך הכל ביקשתי? את הרי היית יכולה לשכנע אותו ברגע לחתום על זה.

פנינה: ואז מה? אתה חושב שהייתי נותנת לך למכור את פה המשק? עזוב עכשיו ממילא זה כבר לא משנה.

אריק: לא משנה? חמישים שנה אני מכיר אותך, וזה נכון, אבא שלך באמת היה איש יקר. אני חייב לו ולמשפחה שלך הכל. אז חמישים שנה שאני משלם את החוב הזה. עם ריבית. מה, חסר לך משהו? כל פעם שבקשת ממני משהו קבלת, תמיד, גם אחרי שעזבתי את הבית...

פנינה: אבל אתה לא עזבת שום דבר, זאת בדיוק הבעיה! אצלך הכל בסדר. אתה עובר לך מפריחה לפריחה, בולע כמויות מסחריות של ויאגרה, מכשכש בזנב... ואז כשזה נגמר, אתה חוזר אלי לביקור, ואיזה כיף לך... כי אני תמיד שם. אצלי אתה לא צריך להתאמץ, אצלי אתה לא צריך להתחפש, אצלי אתה לא צריך להסביר...

אריק: וזה רע?

פנינה : אני לא אמא שלך, חתיכת כלב! אני אשתך!

אריק : את לא!

פנינה : **(לאולגה)** תזהרי ממנו! הוא לא מחפש אשה. גברים מזרחיים מחפשים או זונה או אמא...
אני לא יודעת מה הוא מחפש אצלך, אבל יש לי הרגשה שזה לא אמא...

אריק : תשמרי על הפה שלך! **(לאולגה)** אל תראי אותה ככה, עם כל החוגים שלה והעמותות. פנינה היא אשה משכילה. היא קראה כל כך הרבה עיתוני נשים בחיים שלה, יש לה כבר דוקטורט בפסיכולוגיה בגרוש.

אולגה : אתם בטוחים שאתם רוצים לעשות את זה עכשיו?

פנינה : **(ביזעם)** אני לא רוצה לראות אותך יותר בחיים שלי! אתה מבין? אני רוצה לפרק את החבילה הדפוקה הזאת לחתיכות. אני לא רוצה להבין אותך, ואני לא רוצה לקבל אותך... אני רוצה להתגרש ממך כמו שצריך. עם ריבים ועם קללות, ועם מאבקים משפטיים ועם שנאה בעיניים...

אריק : פנינה, את המשפחה היחידה שיש לי בעולם. את וההורים שלך זכרונם לברכה, והזומבי ההוא שם בחדר. אתם המשפחה שלי ואני שלכם. אי אפשר לפרק דבר כזה. את לא אשתי, ואת לא אמא שלי, את מבינה? את אחותי. וגם אם תרצי, מאח אי אפשר להתגרש.

פנינה : זה היה הדבר הכי עקום ומעוות ששמעתי בחיים שלי. **(נגשת לאולגה בדמעות)** אני מצטערת, אולגה. אני לא יודעת מה קורה לי. אני נורא רוצה לשנוא אותך, אבל אני לא חושבת שאני יכולה. אנחנו צריכות לדבר על אברהם, את יודעת... אז... תתקשרי אלי. **(לאריק, חנוקה מדמעות.)** אנחנו היינו אמורים להזדקן יחד... **(יוצאת)**

אריק : מה? **(קורא אחריה)** פנינה!

אולגה : אריק, עזוב אותה, אתה לא מבין...

אריק : כוס אמו...! **(מושיט לאולגה את הסיגריות שנשארו בידו.)** רצית סיגריות? הנה.

אברהם : **(מהחדר)** אריק!

אולגה : קוראים לך...

אריק : איך הוא יודע שאני...? **(פאוזה)** בואי נברח מפה...

אברהם : אולגה!

אולגה : **(החוצה לאברהם)** הוא כאן אברהם. הוא כבר מגיע. אני חושבת שאתה תהיה מרוצה.

אריק : ממה? הוא... את חושבת? אם הוא יתחיל עוד פעם לזיין לי את המוח על... **(פאזה)** את רצינית?

אולגה : אתה לא מבין מה אני אומרת לך?

אריק : באמת?

אולגה : אני אצטרך שתביא לי כדורי שינה. נגמרו. המרשם על השולחן ליד המיטה שלו.

אריק : **(נבהל)** אני לא חושב שאני מסוגל.

אולגה : אני חושבת שכן.

אריק : **(פונה לכיוון דלת היציאה)** אני לא יכול, אולגה, את לא מבינה... **(אולגה לוקחת את התיק שלו ומתקרבת אליו, אריק נעצר)** את מדברת פה על רצח. אני עורך דין. אם דבר כזה מתגלה...

אולגה : **(מחזיקה בידו)** בשביל זה אני כאן. **(אריק מביט בה לרגע, מנשק אותה על מצחה, לוקח את התיק שלו ויוצא אל חדרו של אברהם, אולגה פונה לקהל.)** מה? מה אתם מסתכלים עלי ככה? ככה יצא. אהבה. מה, לא מגיע לי? אני יודעת מה אתם חושבים, אבל לא... זה ממש לא בגלל כסף שלו. טוב, אולי קצת. מה יש? זה לא בסדר? אחרי כל כך הרבה שנים שאני מטפלת בזקנים, לא מגיע לי שפעם אחד בחיים שלי, איזה זקן יטפל בי? מגיע. אני חושבת שמגיע.

מערכה II

תמונה א

בוקר, החדר חשוך, החלונות סגורים, הקישוטים מיום אתמול עוד תלויים על הקירות. אברהם יושב על כסא הגלגלים ליד שולחן האוכל, לידו על השולחן מכשיר רדיו טייפ, קלטת, כוס מיים ריקה למחצה, וקופסת כדורים ריקה, עיניו עצומות. נשמעת דפיקה בדלת.

רבקה : **(מבחוץ)** אולגה! אולגה! זאת רבקה, תפתחי לי. **(דפיקה בדלת)** אולגה!
(הדלת נפתחת, ורבקה נכנסת, בצעקה) אולגה! **(מדברת אל אברהם כמו אל לעצמה)** יופי, הלכה לה לטייל והשאירה אותך כאן ישן. בטח כל הלילה היא לא הייתה פה. נו מה. אני אמרתי לפנינה ואריק כבר לפני שנתיים, כשהפוסטמה הקודמת עזבה, אמרתי להם, שאני יכולה לעבור לגור פה ולטפל בך, אבל הם כנראה פחדו שאני אשדוד את כל הזהב והיהלומים שאתה מחזיק כאן, אז הם לקחו את השיקסה הזאת. **(אברהם נע בכסא, רבקה מבחינה, ופונה אליו בקול רם)** או! בוקר טוב! מה שלומך? **(אברהם גונח)** נו? אז איך זה להיות בן מאה ויום? זה מרגיש אחרת? **(לאברהם, בצעקה)** איך היה אתמול ביומולדת? נהנית? נורא רציתי לחזור, אבל היה לי כזה "ברוך" עם האינסטלטור... עזוב, יותר טוב שלא תשאל. אני אקח אותך לחלון. **(לוקחת אותו אל החלון)**

אברהם : (באפיסת כוחות) לא. לא. לא...

רבקה : כדאי לך. יש כזה יום יפה בחוץ. אחח איזה אוויר, איזה ריח מהפרדסים! נו!! לא היה שווה!! (מסתכלת מסביב) צריך פה לסדר, תיכף, אבל קודם כל אני צריכה כוס תה. (אברהם מרים את ידו בקושי) אל תדאג, אני לא שוכחת כלום, שתיים סוכר, ולהוסיף קצת מים קרים, אל תדאג, אני יודעת. (נושמת נשימה עמוקה, נכנסת למטבח ומפזמת לעצמה, אחרי שהיא יוצאת נשמע קול רכב שנעצר ליד הבית)

רבקה : (מבחוץ)

"אם פרדסים עוד משגעים אותך בריח, אם בלילות אתה שיכור מן הירח, אם רוח תיללה לללה תמיד נושבת ויש לך קוצים במקום שבו נהוג לשבת..."

זה סימן שאתה צעיר,
כמו יום אביב בהיר,
כמו יום אביב בהיר
סימן שאתה צעיר!

(בינתיים בו זמנית, נשמע קולה של מאיה מבחוץ)

מאיה : תחכה לי באוטו ממיק, אני רק אמצא אותה, שניה, ואני חוזרת... (מופיעה בפתח, ודופקת על הדלת הפתוחה) שלום! בוקר טוב! (שומעת את השירה) אני... (רואה את אברהם, ניגשת אליו, מסתכלת בו מקרוב) אברהם... (מניחה יד על צווארו, ועל מצחו) אה... רבקה?

רבקה : (מבחוץ) מה? רגע אני כבר יוצאת... (יוצאת עם שני ספלי תה בידיה) שלום חמודה. מאיה, נכון? מה את עושה פה?

מאיה : איפה הבחורה שמטפלת בו?

רבקה : חזרה לרוסיה.

מאיה : מה?

רבקה : אני יודעת איפה היא? מי צריך אותה? יותר טוב שהיא לא פה. אברהם, הנה התה שלך...

מאיה : הוא קר.

רבקה : זה בסדר, אני יודעת, ככה הוא אוהב את התה שלו... את רוצה שאני אכין לך גם?

מאיה : מה? לא! אברהם. הוא קר. ובקושי יש לו דופק...

רבקה : **(נבהלת)** מה? עכשיו דיברתי איתו! **(לוקחת את ידו ומוודדת לו דופק)** הוא היה בסדר גמור, היה לו מצב רוח מצוין. **(מרימה את קולה)** אברהם!?

מאיה : **(מחייגת חיוג מקוצר בטלפון הסלולרי שלה, לטלפון)** אמא, היי, אני אצל הדוד שלך... **(חסרת סבלנות)** ...ברור. מה, נשארתי לישון כאן? אמא!!! כנראה שכחתי פה את הקלטת שצילמתי אתמול אז... לא חשוב עכשיו, תשמעי, המצב שלו על הפנים, אני חושבת שהוא ממש גוסס, הוא קר לגמרי ובקושי יש לו דופק, טוב, אני סוגרת, אני אתקשר לאמבולנס... לא, המטפלת שלו לא פה... אני לא יודעת... רבקה פה.

רבקה : **(חוטפת לה את המכשיר)** הלו, פנינה... הוא בסדר, הוא פשוט קצת חלש... **(במהלך השיחה של פנינה ורבקה אברהם צונח וגולש במורד הכסא)** ...מה אני רופאה? תיכף תרצי שאני גם אעשה לו א.ק.ג. ...זה בסדר, אני אסתדר, לא צריך שום אמבולנס... הוא קצת חלש, ככה זה כשזקנים. כשתגיע לגילי, גם את כבר לא תתחילי כל בוקר עם פילאטיס ומיץ פפאיה... **(רבקה, מרוכזת עדיין בשיחה, תומכת, ומיישרת את אברהם בכסא)** אופ'לה. ...בסדר פנינה... בסדר, אני אעדכן אותך... מה פתאום אמבולנס? טוב, להתראות. **(מנתקת את הטלפון, ומגישה אותו למאיה)** אוף, יש לך אמא...

מאיה : אני חושבת שהוא מת.

רבקה מביטה באברהם, מקשיבה לנשימתו, מודדת לו דופק.

רבקה : **(נבהלת, ומנסה להשכיב את אברהם על הרצפה)** תעזרי לי!

מאיה : מה את מנסה לעשות?

רבקה : **(נרגשת)** אני למדתי החיאה כשהייתי בסמינר גנות.

מאיה : אבל הוא מת.

רבקה : תשכיבי אותו, אני אעשה לו הנשמה!

מאיה : רבקה, אני לא יודעת אם כדאי, הוא מת, זה נורמלי, זה טבעי, זה מה שאנשים בני 100 עושים.

רבקה : תעזרי לי! הוא כבד! **(צועקת)** אולגה! **(לעצמה)** פעם אחת צריך אותה, אז היא נעלמת. **(מאיה עוזרת לה להשכיב אותו על הרצפה)** אוף, הוא שוקל... **(רבקה מתחילה לעשות את ליבו)** בשביל בנאדם שמקיא ופולט כמעט כל דבר שנכנס לו לפה... **(מאיה מתקרבת לפניו של אברהם, ונרתעת)** נו! תעשי לו הנשמה!

מאיה : אני לא יודעת. אני לא בטוחה שהוא היה רוצה שנעשה את זה.

רבקה : אף אחד לא רוצה למות. הייתי רוצה לראות אותך אם אבא שלך היה שוכב פה ככה. לא היית מנסה להציל אותו?

מאיה : אבא שלי בן 60, הוא בריא לגמרי ו...צעיר, מה זה קשור לאבא שלי? מה את בכלל יודעת עליו? את לא יודעת כלום על אבא שלי!

רבקה : (צועקת) ואת לא יודעת כלום על אבא שלי! (מזיזה את מאיה הצידה ומנסה להנשים את אברהם)

מאיה : אני לא... אבא שלך? (מביטה ברבקה שמנסה להחיות את אברהם בצורה מגושמת אבל החלטית, ואחרי מספר נסיונות, עוצרת ופורצת בבכי, דורון מופיע בדלת. הוא אינו רואה את אברהם, ושתי הנשים שכורעות על הרצפה.)

דורון : ממיק, יאללה פשוטון, מה קורה? (קולט את המצב) מה קרה? (ניגש אל אברהם)

מאיה : אני חושבת שהוא מת.

דורון : מה קרה ?

רבקה : (בבכי) הוא מת.

דורון : בסדר, את זה הבנתי. אבל איך? ממה?

מאיה : אני לא בדיוק פרופסור היס, אבל נראה לי ש...מזקנה, לא?

דורון : (מבחין בכדורים על השולחן) זקנה?!

מאיה : מה הבעיה? זה לא מסתדר לך עם הגיל שלו?

דורון : (מתקרב אל השולחן ומרים את האריזה) זה לא מסתדר לי עם הכדורים האלה... (קורא) "כדורי שינה". איפה המטפלת שלו?

מאיה : אני חושבת שצריך להזמין אמבולנס...

דורון : אני פשוט מחבר אחד ועוד אחד, הוא בעצמו אמר אתמול שהנדניק עשה את שלו...

רבקה : מה?

דורון : (לרבקה) אריק לחוץ להקים פה במשק סניף מקדונלדס ותחנת דלק, אבל זה שאברהם עדיין חי קצת תוקע אותו.

רבקה : **(למאיה)** זה נכון?

מאיה : **(לדורון)** אתה מדבר על אבא שלי! תשמע, אני יודעת שאתה שונא אותו , אבל הגזמת עכשיו. לגמרי.

רבקה : אז זה הוא! אריק. הוא הרג אותנו!

מאיה : טוב. בואו נתקשר כבר לאמבולנס.

אברהם משתעל.

דורון : הוא חי, אתן לא נורמליות! **(תומך בו, וטופח על גבו)** מאיה תתקשרי למגן דוד.

אברהם : **(ממלמל , תוך שיעול)** **(לרבקה)** רות, רות... הסוד שלנו... רק שלי... ושלך...

רבקה : **(כורעת ליד אברהם מלטפת אותו ובוכה)** אבא ! אבא! למה עזבת אותי כל השנים האלה?
(באידיש) אבא יקר שלי... **(דורון ומאיה)** אתם רואים? אתם מבינים ?

מאיה : אני לא מבינה כלום.

דורון : מאיה, תתקשרי כבר למגן דוד אדום! עכשיו!

מאיה מחייגת ומתקרבת לדלת .

רבקה : **(רוכנת ליד אברהם)** אל תדאג, הכל יהיה בסדר, אתה כבר לא לבד... אתה יכול לסמוך עלי אבא.

אברהם : **(באפיסת כוחות, מביט ברבקה בהשתוממות)** מה? **(משתעל ונחנק).**

אריק נכנס מבחוץ.

אריק : מה אתם עושים פה?

מאיה : אברם התמוטט, אני מתקשרת למגן דוד.

אריק : מאיה, אני לא בטוח שכדאי...

דורון : **(מושיב את אברהם על כסא הגלגלים)** אולי עדיף שניקח אותו בעצמנו. **(מוביל אותו אל הכניסה)**

רבקה : קדימה ! נו תזדרז! **(בידענות)** במקרים כאלה של הרעלה כל שניה קובעת!

אריק : אולגה פה?

מאיה : **(בטלפון)** שלום. אה... דוד של אמא שלי, הוא במצב קשה, הוא התמוטט.

אריק : איפה אולגה?

מאיה : **(בטלפון)** אתם יכולים לשלוח אמבולנס דחוף למושב גבעת יהושע?

אריק : אולגה!

מאיה : אה... **(לאריק)** איזה רחוב זה פה?

אריק : אתם עושים טעות.

דורון : מה קרה ? שיבשנו לך את התוכניות?

מאיה : נו, מה הכתובת פה?

אריק : מה אתם בכלל עושים פה? איפה אולגה?

דורון : **(דוחף את כסא הגלגלים לכיוון הדלת)** עזבי אמבולנס! עד שהוא יגיע... אני אשכיב אותו
כבר מאחורה במכונית.

רבקה : אני באה אתכם.

מאיה : קח אותה, זה בסדר, אני אסע עם אבא...

דורון משתהה.

מאיה : סעו נו!

**דורון דוחף החוצה את אברהם על כסא הגלגלים , רבקה פונה לצאת אחריו נעצרת לפני הדלת
ונועצת מבט חודר ומלא בוז, באריק.)**

רבקה : רוצח! **(מסתובבת ויוצאת.)**

אריק : **(אריק מחזיר את המעטפה לכיסו)** זה הרבה יותר גרוע מלמות.

מאיה : מה?

אריק: לבלות את יסורי הגסיסה האחרונים, סגור לבדך עם רבקה הפסיכופטית ודורון האדום.

מאיה: זה לא מצחיק. בוא ניסע אחריהם, יש כמה דברים שתצטרך להסביר לי בדרך. יש לך מפתח פה של הבית? (מתקדמת אל הדלת)

אריק: מה?

מאיה: בשביל לנעול.

אריק: איפה אולגה?

מאיה: מי? המטפלת? לא יודעת, (מחייכת) רבקה אומרת שהיא חזרה לרוסיה.

אריק: מה ז'יתומרת? (נסער) היא לא הייתה פה כשהגעת?

מאיה: לא. אולי תיגש לעזור לדורון.

אריק: (מציץ החוצה מהדלת) זה בסדר, הוא ורבקה מסתדרים מצוין.

מאיה: טוב, בוא! ניסע לבית חולים!

אריק: את באמת אוהבת אותו?

מאיה: (בחיוך) אבא... חיפשתי מישהו כמוך. אבל היחיד שמצאתי היה גם מבוגר ממני בשלושים וחמש שנה, וגם קרוב משפחה... אז התחתנתי אם מה שמצאתי. טוב?

אריק: את לא רואה שהוא אדיוט?

מאיה: אבא!

אריק: הוא עושה עלייך צל... את לא מרגישה? קטנטונת, את בת עשרים ושש. זה לא מוקדם מדי לוותר על החיים?

מאיה: אמא התחתנה איתך כשהייתם בני 20 לא?

אריק: אז את היית חייבת לשחזר את הטעות שלנו?

מאיה: איזה טעות? שהתחתנת עם אמא? שעשיתם יחד אותי ואת מיכל? או אולי שזרקת את אמא אחרי שלושים שנה בשביל לזיין כל מיני פריחות בגיל של הבנות שלך?

אריק: מאיה, תשמרי על הפה שלך!

מאיה: שאני אשמור על הפה שלי? אתה מדבר? אני לא מבינה מה אתה רוצה, שאני אתגרש ממנו רק בגלל שיש לו תפיסת עולם? דורון הוא... הוא חכם, והוא מצליח, והוא איש טוב. הוא נלחם על מה שהוא מאמין, והוא גם מוכן לשלם על זה מחיר! (פאזזה) לא יכולת פשוט לספר לנו? בשביל מה, אה...? כל הסיפור הזה עם הירושה והמשק...?

אריק: מה כל כך מסובך, את לא יכולה פשוט לענות לי? את אוהבת אותו?

מאיה: (מתפרצת) הוא המשפחה שלי! זה בכלל משהו שאתה מסוגל להבין.

(שתיקה)

אריק: בואי איתי החוצה... אני רוצה להראות לך משהו...

מאיה: רגע. (מחייגת בטלפון הסלולרי) אתה קולט איזה בעסה? מת לי האייטס. אתמול סיפרתי לעורך של היומן על אברהם, והוא נדלק על זה לגמרי. קבעתי איתו לצהריים להראות לו את החומרים שצילמתי אתמול, הוא אפילו היה מוכן לתת לי... (מבחינה באריק מוחה דמעה כשגבו אליה ומפסיקה לחייג) מה זה? אתה בוכה?

אריק: מה...? לא. אני...

מאיה: אבא קרה משהו?

אריק: כלום. (מחייך) בואי. אני רוצה להראות לך משהו יפה. טוב?

מאיה: מה זה?

אריק: זה פה קרוב, מאחורי הלול הישן. הפתעה. אני חושב שזה יעניין אותך. (יוצא)

מאיה: מה? מה זה? (יוצאת אחריו)

מאיה מגלה שאריק כבר יצא. היא לוקחת את הקלטת בחפזון ויוצאת. אולגה יוצאת מהחדר, מסתכלת מסביב, מבטה נעצר על הקהל.

אולגה: ...כן, כן, הייתי בחדר כל הזמן. למה לא יצאתי...? (נאנחת) מה אתם הייתם עושים? (מסתובבת בחדר תוך כדי המונולוג, ומחפשת את הקלטת. ליד השולחן. בתוך הטייפ. ומשם ממשיכה לחפש בחדר.) (מביטה החוצה) אתם יודעים, אברהם לא אהב במיוחד את הפרחים האלה, האיריסים. אבל רות, היא אהבה אותם מאוד. ואברהם אהב את רות. גם כן מאוד. אז הוא לקח טוריה והעביר לפה למאחורי הלול הישן כמה בצלים של איריסים, כדי שפעם בשנה הוא יוכל לקטוף ולהביא לה את הזר פרחי בר כמו שהיא אוהבת... אבל מאז שרות מתה לא היה לו בשביל

מי לקטוף אותם, ועכשיו... נו, אם אתם עוברים במקרה באזור של גבעת יהושע בפברואר, בעונה של פריחה, אתם חייבים להכנס ולראות את זה... זה באמת מדהים. טוב, אני עומדת פה ומקשקשת, בינתיים עברו שלושה ימים, כבר ערב, והכל מוכן להלוויה. הכל חוץ מדבר אחד. אברהם. הוא עדיין חי.

תמונה ב

הדלת נפתחת ופנינה נכנסת.

אולגה: נו?

פנינה: עוד לא... (מתיישבת)

אולגה: **(בדאגה)** את נראית נורא...

פנינה: תודה. הלוואי שיכולתי להגיד עליך את אותו דבר.

אולגה: אני מצטערת.

פנינה: לא ישנתי כל הלילה.

אולגה: גם אני. אני פשוט כבר לא מצליחה להירדם בלי נחירות שלו ברקע. למה את...?

פנינה: רבקה נלחמת כמו נמרה שלא ינתקו אותו מהמכשירים, היא לא זזה מהמיטה שלו. אוי אולגה אני כבר לא מה לעשות. אריק תמיד אומר שיש לי מצפון היפראקטיבי.

אולגה: אני חושבת שפעם גם לי היה כזה. **(מנסה להיזכר)** "מצפון"... אני לא זוכרת איפה שמתו אותו. אני רק מקווה שלא זרקתי אותו לפח בטעות כשסידרתי פה את הבית. **(פנינה צוחקת)** אה. אני כנראה מבלבלת את זה עם משהו אחר.

פנינה: אני צריכה להתחיל לעבור על כל הדברים שלו, אני לא בטוחה שאני מסוגלת לעשות את זה לבד. רבקה צריכה להגיע כל רגע והיא רוצה...

אולגה: אופס. אז כדאי שאני אגמור לארוז.

פנינה: את יכולה להישאר פה כמה שאת רק רוצה, את יודעת.

אולגה: אני לא...

פנינה : את כן. בטח שאת יכולה. אני רוצה שתדעי שאין לי שום דבר נגדך, אני בטוחה שגם רבקה תשמח, ואריק...

אולגה : לא פנינה, אני התכוונתי שאני לא רוצה.

רבקה נכנסת

רבקה : מה, הפוסטמה הזאת עוד כאן?

פנינה : הנה, אמרתי לך שהיא תשמח, לא?

אולגה : כן. טוב, סליחה. הפוסטמה הולכת לגמור לארוז. (יוצאת לכיוון חדר השינה)

רבקה : ברוך שפטרנו... (לפנינה) בוקר טוב. את רוצה אולי כוס תה?

פנינה : לא תודה, רבקה, רצית שנפגש, על מה רצית לדבר?

רבקה : ישר ולעניין, הה? טוב. מה קרה? את ממהרת לשיעור התעמלות בקאנטרי?

פנינה : רבקה אני מתה מעייפות. מה את רוצה?

רבקה : אני רוצה לחכות לעוד מישהו שצריך להגיע. לעורך דין שלי.

פנינה : אוי, רבקה, באמת... עורך דין?

רבקה : באתי איתו ביחד, הוא כאן בחוץ באוטו שלו, הוא רק מברר עוד משהו בטלפון, תיכף הוא יכנס... זהו! אני גמרתי לשחק משחקים.

פנינה : רבקה...

רבקה : מספיק סידרתם אותי. אתם תמיד התייחסתם אלי כמו למצורעת, אלי ואל אמא שלי. את זוכרת כשהיינו ילדים...? כל כך רציתי לבוא לפה לבקר, לדודה יפה ודוד אברהם, לפגוש את פנינה הקטנה, הבת דודה החמודה והמפונקת שלי, ואז כשהייתי באה...

פנינה : (מתפרצת) רבקה, מה את רוצה עכשין!?

רבקה : התייחסתם אלי כמו ל...

פנינה : נו, באמת! רבקה, אני לא רוצה לריב איתך. מה זה? חיסול חשבונות? אני הייתי עוד בגן, כמעט שישים שנה עברו מאז!

רבקה : נכון, זה היה תקופה אחרת. זה לא כמו שהיום. היום... כשאני יצאתי לפנסיה יותר מחצי מהילדים שלמדו בגן אצלי היו ילדים לאמהות גרושות, או אמהות פרודות, או אמהות חד הוריות, או אמהות חד מיניות...

פנינה : מה?

רבקה : אבל אז, כשאנחנו היינו ילדים, להיות בת לאם חד הורית, זה היה כמו להיות בת של זונה. וכולכם התייחסתם אלי כמו אל בת זונה. רק מה שלא ידעתם זה... שהבן זונה שעשה לאמא שלי ילדה, והשאיר אותה לגדל אותה לבד- זה אברהם! הדוד אברם!

פנינה : את... מאיפה הבאת את ה...?

רבקה : אל תעשי את עצמך כאילו שאת לא מבינה... בישלתם לכם כאן כל מיני בישולים מסורחים, חשבתם שאברהם לבד בעולם ואתם יכולים לעשות איתו מה שאתם רוצים. אז עכשיו שתדעו... לאברהם יש בת, ולבת של אברהם יש עו"ד!

פנינה : מה עשית רבקה? נו, באמת... איזה עורך דין נוכל מכר לך כל מיני סיפורים, הבטיח לך כל מיני הבטחות... בסוף את תצטרכי לשלם גם את שכר הטרחה המופקע שלו וגם את הוצאות המשפט, וזה יהיה הרבה כסף. יותר ממה שיש לך, או שאי פעם יהיה לך.

דורון : **(מבחוץ מדבר בטלפון)** תשמע אני כבר מאחר, אני אסיים פה את הפגישה ואני אחזור אליך. תברר לי טוב? זה דחוף. **(נכנס)**

פנינה : דורוני, מה אתה עושה פה? גם מאיה באה?

דורון : לא, באתי לבד...

פנינה : לא חשוב, טוב שאתה פה. רבקה פה החליטה להיכנס איתנו לכל מיני מאבקים משפטיים ומלחמות ירושה, תסביר לה בבקשה שהיחידים שמרוויחים מהמלחמות האלה הם העורכי דין.

דורון : הסברתי. בגלל זה אנחנו רוצים לדבר איתך.

פנינה : מי זה אנחנו?

אולגה נכנסת מחדר השינה

רבקה : תתחיל ממנה, מהרוצחת הזאת... (לאולגה) זהו! עכשיו זה הסוף שלך...

אולגה : אופה, נזכרתי שיש לי עוד משהו לארוז... **(מסתובבת ויוצאת)**

דורון: (משתיק את רבקה) ששש... די, רבקה. (לפנינה) אני לא יודע בדיוק איך להתחיל... (אוחז בידה של רבקה)

פנינה: (ממלמלת בעייפות) תן לי לנחש. גילית שאתה הבן האובד של רבקה בוכמן.

רבקה: תצחקי, תצחקי...

דורון: (לרבקה) תני לי. (לפנינה) רבקה בקשה שאני אייצג אותה כעורך דין.

פנינה: (המומה) אהה.

דורון: היא רוצה לערער על הצוואה.

פנינה: הבנתי. אז אתה מדבר איתי עכשיו בתור הבעל של הבת שלי, או בתור העו"ד של רבקה בוכמן?

דורון: אני מסכים איתה שנעשה לה עוול בצוואה של אברהם.

פנינה: וואו! ואני חשבתי שלי יש מצפון היפר אקטיבי. (קמה) אדיוט אחד! אתה מבין שאתה רוצה לייצג אותה בתביעה שלה מולך? או שלא שמת לב? אני מקווה שאתה לפחות מתכוון לקחת לה אחוזים על הרכוש שהיא תובעת ממך.

דורון: זה לא הרכוש שלי, זה הכסף שלך, רק שלך. ואני לא מאמין שזה בכלל צריך להגיע לבית משפט.

פנינה: זה לא הכסף שלך? כשאני אמרת, מי לדעתך יקבל את הכסף הזה? או שתכריח את מאיה להחזיק אותו בחשבון נפרד.

דורון: אברהם אמר במפורש שהוא לא רוצה למכור את המשק שלו לכל מיני קבלנים רודפי בצע. רבקה מאמינה שצריך למלא אחר הרצון של אברהם.

פנינה: עו"ד שטרית, אני שמחה שאתה לפחות, יודע בדיוק מה היה הרצון של אברהם. "רבקה מאמינה. " זה לא מפריע לה להחזיק אותו, בניגוד לרצונו המפורש, מחובר למכשירי החייאה.

רבקה: הוא לא רצה למות.

פנינה: את צודקת, סתם בא לו לתפוס ראש, והוא לקח את הכדורי שינה כי הוא חשב בטעות שזה אקסטזי.

רבקה: מאיפה הוא השיג את הכדורים האלה? את יודעת טוב מאוד מי דחף לו אותם...

פנינה: דורוני, אני מאוד אוהבת ומעריכה אותך, אבל אני לא מצליחה להבין מה עובר לך בראש. כל זמן שאברס חי על המכונות האלה, ורק אלוהים יודע איזה סבל עובר עליו, אני, על כסף וירושה לא מוכנה אפילו להתחיל לדבר.

דורון: אני יכול להבין את הכאב שלך פנינה, אבל תנסי להבין גם אותה, רבקה מאמינה שהיא הבת של אברהם...

פנינה: אוי, נו באמת, עוד פעם הסיפור הזה.

דורון: ואנחנו הגשנו בקשה לבית המשפט, שיורה על בדיקת רקמות וגם על נתיחה לאחר המוות.

פנינה: אה. אז את הבת של אברס?

רבקה: כן. ואני גם מתכוונת להוכיח את זה.

פנינה: בדיקת רקמות... אהה... בשביל מה? זאת אומרת... עכשיו כשאת אומרת, אני ישר רואה את הדמיון. ואנחנו חשבנו כל השנים שאת הבת של אליהו בוכמן... למה שמרת על זה בסוד? זה לא משהו ש... רגע, אברס... הוא יודע שאת... "הבת שלו"?

רבקה: הוא ידע שאני... הוא לא... אני דיברתי איתו על זה, זאת אומרת, ניסיתי לדבר איתו על זה...

פנינה: הוא יודע, או לא?!

רבקה שותקת ודורון מדבר במקומה

דורון: תראי פנינה, לאור מצבו המנטאלי של אברהם קשה לצפות שהוא יכיר בה אחרי כל כך הרבה שנים...

פנינה: מצבו המנטאלי?

דורון: אנחנו מתכוונים לטעון ש...

פנינה: תסתום! פשוט תסתום! (לרבקה, באמפתיה אמיתית) תראי רבקה, זה קשה אני יודעת. אני יכולה לתאר לעצמי איך את מרגישה. אני באמת מבינה אותך. זה יכול לפעמים להיות כל כך קשה... הבדידות זה... זה דבר נורא.

רבקה: את לא מבינה כלום. את מכירה את האירוסים שם בחוץ? מאחורי הלול הישן? למה שתכירי? לאברהם ולאמא שלי היה יומולדת באותו יום. כן. ופעם בשנה, בדיוק בעונה, אברהם היה מגיע אלינו הביתה עם זר ענקי של אירוסים יפהפיים, בשום מקום אחר לא ראיתי פרחים כאלה. לי הוא היה מביא איזה ספר, או צעצוע אדיוטי, ואז הוא היה מסתגר עם אמא שלי בחדר

כל הלילה, ואני הייתי נשארת לבד להסתכל על הוואזה עם הפרחים. בבוקר כשקמתי הוא כבר לא היה. אני תמיד ידעתי שאני הבת של אליהו בוכמן. "אליהו בוכמן הגיבור, שנהרג באחת מהפעולות הראשונות של האצ"ל נגד הבריטים". אברהם אף פעם לא התייחס אלי כמו אבא, הוא אפילו לא דיבר איתי. וגם אמא שלי... רק לפני שהיא מתה, היא סיפרה לי ש... אני חושבת שהיא עדיין אהבה אותו. מאז אני פה... הוא לא נותן לי לטפל בו, אז אני מטפלת בפרחים. מנקה את העשבים, מגרפת ומחכה לאיזה סימן, למשהו קטן ממנו, ואז... ביומולדת שלו... ראית איך הוא דיבר אלי. רות הוא קרא לי. רות. זה היה גם יום ההולדת שלה... אז את מבינה? "את מבינה אותי". איך את יכולה? לך יש משפחה. יש לך בנות. יש לך הורים. יש לך בעל.

פנינה: היו לי. לא חשוב. אני מצטערת, רבקה, אם אני או ההורים שלי או אריק התייחסנו אלייך פעם לא יפה. ו... הסיפור הזה עם אברהם... זה סיפור יפה, רבקה, ו... באמת אין לי מושג למה אמא שלך המציאה את הסיפור הזה, אני מנסה להבין ואני מנסה להשתתף בצערך. אבל גם את חייבת להבין... אברהם רצה למות.

דורון: יש לך הוכחה לזה?

פנינה: זאת היתה בחירה שלו. זה מה שהוא רצה!

רבקה: זה מה שאתם רציתם.

פנינה: רבקה הוא מת. תני לו, תעזבי אותו. הוא מת! ואיתו מתה גם הפנטזיה העקומה שלך על בית ומשפחה. זהו. הוא מת, תשלימי עם זה.

רבקה: הפנטזיה העקומה שלי? את מדברת? את שממשיכה להדבק לשטן הזה שלך ולכסף שלו, כמעט עשר שנים אחרי שהוא זרק אותך, את מדברת איתי על פנטזיות עקומות? **(פנינה המומה ועייפה, פונה אל הדלת. רבקה צועקת אחריה.)** זה הבעל שלך. הוא הרוצח! הוא והזונה הרוסיה שלו, זה הם הרגו את אבא שלי, רק בשביל שהם יוכלו למכור את הבית שלו!

פנינה: **(עוצרת)** רבקה... אברהם עקר. הוא תמיד היה עקר.

דורון: אני צריך הוכחה...

פנינה: כולם ידעו את זה. הוא נפצע מנפל של פגז במלחמת העולם הראשונה, ובגלל זה הוא לא יכול היה... **(מגחכת)** מה את חושבת, שבמקרה הוא ויפה חיו יותר מ-50 שנה ביחד בלי לעשות ילדים? אז אולי הוא אהב את אמא שלך, אולי הוא אפילו הזדיין איתה כמה פעמים, למה לא? לפי הסיפורים במשפחה אמא שלך הזדיינה עם חצי מא"י המנדטורית, אבל הוא בטח לא האבא שלך, ואם היית טורחת לשאול אותו הוא אפילו היה מספר לך בעצמו. אבל למה שתשאלו אם אפשר לעשות בדיקת רקמות? אז בבקשה... אני הולכת עכשיו לבית החולים לגמור עם הפארסה הזאת. אם צריך אני אוציא את התקע בידיים שלי. ועד כמה שזה תלוי בי, את והעורך דין שלך מוזמנים לעשות בדיקת רקמות לגוויה שלו...

פנינה יוצאת .

רבקה : את משקרת... היא משקרת.

דורון מתיישב , טומן את פניו בידי, אולגה יוצאת מהחדר עם מזוודה, ניגשת לרבקה :

אולגה : להתראות רבקה, היה נעים להכיר. (לדורון) גם אותך... דורון, נכון? שיהיה לכם בהצלחה...

אולגה מראה להם קלטת אודיו, מניחה אותה על השולחן ויוצאת. שתיקה.

רבקה : טוב. אני צריכה לחזור לבית חולים, מהר, לפני שהרוצחים האלה יגיעו אליו.

דורון : (לרבקה) למשפט דיבה, דרך אגב, את תצטרכי כבר למצוא עורך דין אחר.

מאיה : **(מבחוץ)** אבל אני מחכה לכם בצומת כבר חצי שעה, תגיעו...

רבקה : אל תדאג , אנחנו ננצח!

מאיה : **(מבחוץ, נכנסת תוך כדי, שקועה בשיחה בטלפון הסלולרי דרך אוזנייה)** בטח, זה מדהים, בחיים שלך לא ראית דבר כזה, זה פשוט כמו שטיח ענק...

רבקה : שלום. **(יוצאת).**

מאיה : **(לרבקה שחולפת על פניה בדרך אל הדלת)** היי. זאת הייתה אמא שלי שיצאה מפה עכשיו? **(לטלפון)** אני איתך כן... ..כן, זה ממש בכניסה למושב, בית שלישי מימין... **(רבקה יוצאת)**

מאיה : **(רואה את דורון)** גם אתה? מה אתה עושה פה?

דורון : באתי לדבר עם אמא שלך.

מאיה : על מה? **(מאזינה לטלפון ועונה)** אבל תגיעו מהר, הבחור מהחברה להגנת הטבע כבר היה צריך להיות פה, תזדרזו, בסוף לא יהיה מספיק אור בשביל לצלם. **(מנתקת את הטלפון. לדורון)** טוב שמצאתי אותך, השארתי לך איזה מליון הודעות מהבוקר, לא שמעת אותם?

דורון : הייתי עסוק, לא הספקתי לשמוע...

מאיה : ווי, ממיק, אתה לא מאמין... **(קופצת עליו בשמחה, ושרה כמו ילדה קטנה)** "קיבלתי צוות צילום לעשות ת'כתבה, קיבלתי צוות צילום לעשות ת'כתבה."

דורון : **(ממלמל)** יופי ממיק, אני נורא שמח.

מאיה : אני רואה. מרוב שמחה, גם אתה תבלע עוד מעט קופסה של כדורי שינה.

דורון : אני כבר לא יודע מה אני עושה. מה נכון, מה לא נכון. אמא שלך, היא אומרת ש... והדוד שלה הוא כנראה... ואבא שלך בכלל... והרבקה הזאת, היא מטריפה אותי. אני... (מתעשת) טוב, לעיקר, מה את רוצה?

מאיה : טוב. אני מבינה שקצת קשה לך להתרכז בטפל, אבל בכל זאת... לבייבי סיטר של הילד הטפל שלך, יש מבחן גדול מחר. טפל אבל גדול. וזה אומר שאתה צריך להזיז מהר את הטוסיק היקר שלך, שעסוק רק בעיקר, ולנסוע מהר לבית הטפל שלנו להחליף אותה, כי לי יש כאן כתבה טפלה לצלם.

דורון : זה לא ילך, מאיה.

מאיה : אני ממחרת דורון, מה עכשיו? מה לא ילך? מה אתה רוצה?

דורון : אני ואת זה... תראי, אני בינתיים אעבור לגור עם אח שלי, אני אשאיר לך את האוטו... אני לא רוצה ממך כלום. אני אמשך לתמוך בגידול של בר ולהיות שותף מלא...

מאיה : (קוטעת אותו) אתה השתגעתי? (מגחכת) מה, זה הכל בשביל שלא תצטרך לעשות כמה שעות בייבי סיטר?

דורון : ממיק...

מאיה : פשושיק...

דורון : ממיק...

מאיה : פשושיק, רצית להתחתן? רצית ילד? זה המחיר שאתה...

דורון :אני רציתי להתחתן איתך, לא עם המשפחה שלך!

מאיה : ככה פתאום?! דווקא היום נפלה עלייך הארה? טוב, אני עסוקה. אין לי זמן עכשיו להתגרש ממך. עכשיו, אתה נוסע הביתה ומחליף את הבייבי סיטר!

דורון : ממיק...

מאיה : רגע, רגע. אני קולטת את הראש הדפוק שלך! אתה הולך לייצג את רבקה נגד המשפחה שלי!?

דורון : אני חושב שהיא באמת הבת שלו.

מאיה : זה הכל בשביל שאבא לא ימכור את האדמה לבניה פרטית? ומה אתה חושב שהיא תעשה עם המשק? תחזיק פלוגה של תאילנדים ותגדל איתם צנוניות וכרובית?

הטלפון הסלולרי של דורון מצלצל.

דורון : רגע, שנייה.

מאיה : שלא תעיז לענות!

דורון : מאיה, זה יכול להיות חשוב. (הטלפון ממשיך לצלצל)

מאיה : אתה רציני עם הענין הזה??

דורון : אני חושב שזה לפחות שווה בדיקה.

מאיה : שווה למי?

דורון : ממיק... (רומז לכיוון הטלפון).

מאיה : קודם תענה לי! אתה הולך לייצג את הפסיכית הזאת נגד המשפחה שלי?!

דורון : (מסתכל בצג הטלפון) ממיק, אני אוהב אותך, אבל אני פשוט חייב לענות.

מאיה : שלא תעיז! ש-לא ת-עיז! (עומדים זה מול זה כמו שני אקדוחנים בצהרי היום, מאיה מאיימת עליו באצבעה ודורון מרים את ידיו. ואז הטלפון שלה מצלצל, מאיה עונה מייד, סופר עניינית.) הלו.

דורון : (עונה גם הוא) הלו.

מאיה : (לטלפון) איפה אתם?

דורון : (לטלפון) נו מה קורה? מצאת משהו?

מאיה : כן. נכון. הוא איתכם? יופי! נו, יאללה, אז תכנסו, עוד מעט כבר חושך!

דורון : מה אתה אומר?!

מאיה : אני בתוך הבית, תפנו ימינה ותכנסו לחצר.

דורון : זה מטורף! איך נתנו לה להמשיך לעבוד?

מאיה : תכנסו לחצר, אני יוצאת אליכם. (פונה לצאת)

דורון : מאיה, חכי רגע, את חייבת לשמוע את זה!

מאיה : יש לי צוות צילום בחוץ.

דורון : את לא הולכת לשום מקום, תעצרי! זה חשוב! יש לי משהו לספר לך! זה חשוב לי, וזה בעיקר חשוב לך!

מאיה : (עוצרת, מסתכלת בשעון) מצטערת ממיק. , הדבר היחידי שחשוב לי עכשיו (מתפרצת) זה שתעניף תיתחת שלך ותסע כבר להחליף את הבייביסיטר!!! (לטלפון) הנה אני כאן, אני יוצאת...

מאיה יוצאת. אברהם נכנס מכיוון החדר שלו, (מופיע כרוח רפאים בדמיונו של דורון, מוסיקה ותאורה בהתאם) הולך בכוחות עצמו, נראה צעיר מכפי גילו, קצת חיוור, אבל נראה בריא לחלוטין, כמעט קל רגליים.

דורון : מאיה...!

אברהם : נשים זה האויב הגדול של כל האידיאולוגיות.

דורון : מאיה!!! (לטלפון) כן, אני איתך. סליחה. אתה קולט מה אתה אומר? שאולגה לסקין, היא בעצם רוצחת סדרתית!...

אברהם : אתה יכול לדבר יותר בשקט? (נעמד מול החלון ומביט החוצה)

דורון : (לאברהם, בלי להסתכל עליו) שנייה, בסדר? זה חשוב, אני כבר מסיים. (לטלפון) ומה? הם לא הצליחו להוכיח את זה? ... רגע, כל מי שהיא טיפלה בו כביכול התאבד, נכון? ... אז מה? אולי היא הכריחה אותם להקליט את הקלטות! ... מי יעיד? אברהם גולדמן? (צוחק) איזה יעיד? הוא בקומה, בתכלס הוא בעצם מת כבר שלושה ימים. (עוצר, קופא על מקומו, מביט באברהם, מפטיר לטלפון) נועם... אני אחזור אליך... (הטלפון נשמט מידי על הרצפה) אברהם!?

אברהם : מה כל האנשים האלה עושים פה בחצר?

דורון : מי? אה! זה צוות צילום של הטלוויזיה, הם באו לצלם את האירוסים האלה שיש לך בחצר. זה מאיה הביאה אותם... אשתי... הבת של אריק ופנינה...

אברהם : מי הרופאה?

דורון: לא, זאת מיכל אחות שלה. מאיה עובדת בטלוויזיה. סוף סוף נתנו לה לעשות כתבה ליומן, אז היא נורא מאושרת מזה...

אברהם: מי?

דורון: (בקול רם) מאיה. הבת הצעירה של פנינה. פנינה האחיינית שלך...

אברהם: למה אתה צועק?

דורון: מה? אני פשוט חשבתי ש... (מבוהל) מה אתה עושה פה?

אברהם: מה אתה עושה פה?

דורון: אני? אני הבעל של... (צועק בבהלה) מאיה!!!

אברהם: אה! אתה הקומוניסט. אריק סיפר לי עליך. (מתקרב אליו) אז אתה זה שחושב שהמשק הזה הוא רכוש של המדינה?

דורון: מה זאת אומרת חושב? זאת אדמת מדינה, לא?! הקרן הקימת לישראל החכירה לך...

אברהם: ששש... זה בסדר, אתה לא צריך להתרגש. אתה יודע? גם אני הייתי קומוניסט פעם. באמת. אפילו ניסיתי לגדל שפם כמו של סטלין. אבל יפה אשתי, היא רצתה משק פרטי במושב, אז כיפפתי קצת את האידיאולוגיה, ואח"כ רות אמרה שזה דוקר ולא יפה לי השפם, אז התגלחתי, אפילו הפסקתי להצביע למפ"ם. אמרתי לך. נשים. זה האויב הגדול של כל האידיאולוגיות.

דורון: אני אוהב את מאיה. ואני לא קומוניסט, אני בסך הכל מאמין בחלוקה צודקת של משאבים.

אברהם: חלוקה צודקת של משאבים... אני מבין. נו! ברוסית זה עדיין נשמע הרבה יותר טוב.

דורון: (לוקח מהשולחן את הקלטת שאולגה השאירה) תגיד, אפרופו רוסית, איך? זאת אומרת, אולגה, המטפלת שלך... זה נכון שהיא...

אברהם: נכון שהיא מה?

מאיה: (נכנסת כרוח סערה, לא רואה את אברהם) אתה עוד פה? מה נרדמת? הבייבי סיטר כבר לגמרי היסטרית. מה היה כל כך חשוב, עם מי אתה מדבר פה כבר שעה?

דורון: הדוד שלך. הוא...

מאיה : אני יודעת. אמא התקשרה לספר לי. היא הגיע לשם בשביל לדרוש שהם ינתקו אותו מהמכשירים ואיך שהיא נכנסה הם הודיעו לה שהוא נפטר, ממש כמה דקות לפני... (שמה לב לטלפון של דורון) הטלפון שלך נפל על הרצפה. (דורון לא זז) ממיק אתה בסדר?

אברהם : מה אמרתי לך? נשים. (דורון מרים את הטלפון)

מאיה : שיו, אתה לא מאמין, אבא שלי יהרוג אותי. דפקתי לו כנראה את כל הפרויקט. הבחור מהחברה להגנת הטבע בשוק מוחלט. הוא אומר שזה כנראה הריכוז הכי גדול בעולם של אירוס הארגמן, ושהם ידרשו להפוך את כל השטח פה לשמורת טבע. הלך הקניון הה? (דורון בוהה) אתה אמור להיות מבסוט לא? פשוטיק, הכל בסדר?

אברהם : מדברים אליך...

דורון : מה?

מאיה : אתה נראה שפוך. ממיק אתה חולה? (מחבקת את כתפו של דורון ומובילה אותו החוצה) בוא. תסע הביתה, תשחרר את הבייבי סיטר, אני כבר מסיימת פה ואני באה.

דורון : (מביט במכשיר ההקלטה שעומד עדיין על השולחן) חכי רגע.

מאיה : מה איתה?

דורון : אולגה השאירה אותה פה על ה...

דורון מביט באברהם. אברהם מהנהן . דורון ניגש לשולחן, מכניס את הקלטת למכשיר ההקלטה ומריץ אותה לאחור...

במקביל לקול הקלטת שחוזרת לאחור במכשיר ההקלטה, יורד האור על מאיה ודורון, ונשמע קולה של אולגה שנכנסת לבמה.

אולגה : (לקהל) זמן... שמתם לב שכמה שהזמן יותר עובר, כמה שאנחנו יותר מבוגרים, הוא רץ יותר ויותר מהר? כשאתה ילד אתה חושב שתחיה לנצח, כשאתה נער כל חודש נמשך... שנים, ואז, לאט לאט, הזמן מתחיל לרוץ... יותר מהר ויותר מהר... קדימה... תמיד קדימה... יותר מהר, ויותר מהר... (קול הקלטת שנעצרת בתוך הטייפ) (ואז פתאום הוא נעצר... פתאום. וככה פתאום, הכל נגמר.

אבל לא תמיד. לפעמים זמן יכול לרוץ גם אחורה... (מחייכת) לפעמים.

תמונה ג- פלאש בק – הלילה שאחרי יום ההולדת.

לילה. גשם שוטף נשמע מבחוץ, הבית חשוך. דפיקה בדלת. אולגה פותחת את הדלת, אריק נכנס. עומד בכניסה רטוב.

אולגה: (אוחזת בידו) אני שמחה שהחלטת לבוא. אחרי המסיבת יומולדת היום כבר לא הייתי בטוחה ש...

אריק: אני לא. אולגה, אני לא מתכוון לעשות את זה.

אולגה: אריק...

אריק: אני גם לא רוצה שאת תעשי זה. בטח לא בשבילי.

אולגה: אתה חמוד. מאוד. לפעמים אני גם חושבת שאני אוהבת אותך. אחרי שנגמור עם זה אני אבוא אתך לאן שאתה רוצה. אבל כשהסכמתי לעשות את זה, אפילו רגע לא חשבתי עלייך. זה מה שהוא רוצה. והוא לא יכול לעשות את זה לבד...

אריק: מה שאת מתכוונת לעשות פה זה... זה פשוט רצח.

אולגה: אתה לא באמת מאמין בזה...

אריק: ...במקרה הטוב הריגה. מה שאת מבקשת ממני לעשות...

אולגה: אתה לא חייב להיות פה. אני יכולה לעשות את זה לבד. זאת לא פעם ראשונה, אתה יודע.

אריק: מאיפה את...? מאיזה פלנטה נפלת? את מבינה בכלל מה המשמעות של מה שאת עושה? אם יתפסו אותך זה שנים בכלא. תשאירי לו את הכדורים. הוא כבר יסתדר איכשהו, ובואי איתי. אולגה, אני אוהב אותך.

אולגה: זה לא רלוונטי עכשיו.

אריק: זה לא "רלוונטי"? (מנסה לנשק אותה, היא קפואה) זהו?

אולגה: אתה צעיר מדי בשבילי. אני לא חושבת שאני יודעת איך חיים ביחד, עם מישהו שמסוגל לקום בלילה לבד לשרותים.

אריק: אולגה...

אולגה: אם אתה לא רוצה, אתה לא חייב, זה בסדר. אני יכולה להבין את זה... אבל מישהו חייב להיות לידו כשהוא עושה את זה. זה מספיק קשה ומפחיד גם ככה.

אריק: את אמרת לי... את זוכרת? כשהצעת את זה בפעם הראשונה. אמרת שאת אף פעם לא עשית את זה, ואף פעם לא תעשי את זה, בלי הסכמה של המשפחה! נכון?! (אולגה מהנהנת) אז זהו. אני לא מסכים.

אולגה: (שהיה) אבל אתה כבר לא המשפחה שלו...

אולגה נגשת לשולחן, פותחת את מכסה מכשיר ההקלטה שעל השולחן ובודקת שיש קלטת בפנים. מחליפה מבטים עם אריק.

אולגה: אני לא רוצה אותך פה. תלך! (פאוזה) נו, לך! אני לא רוצה לראות אותך יותר! תעוף מפה!

אולגה יוצאת לכיוון החדר של אברהם. אריק מסתובב בחדר חסר מנוחה, הוא נועל את דלת הכניסה וניגש אל החלון, מביט דרכו וסוגר את התריס, ידית דלת הכניסה זזה, אריק נבהל, ונשאר לעמוד משותק במקומו, נשמעת דפיקה בדלת. אריק לא זז, שוב דפיקה בדלת.

אריק: מי זה?

פנינה: (מבחוץ) אני. תפתח.

אריק מביט לעבר חדר השינה, מהסס, ניגש אל דלת הכניסה ופותח אותה פנינה נכנסת מקפלת מטריה רטובה.

פנינה: מה אתה עושה פה?

אריק: אולגה... היא... ביקשתי ממנה... זאת אומרת אברם ביקש ממנה... ממני...

פנינה: (בקול רם) אולגה!

אולגה: (מבחוץ) רגע פנינה...

אריק: היא ידעה שאת תבואי?

פנינה: אז מה? הוא ביקש גם ממך...? אני כמעט נעלבת.

אריק: אה. (מבין) טוב, אמון באנשים אף פעם לא היה הצד החזק שלו. (שקט)

פנינה: טוב, אתה יכול ללכת. מה, אתה דואג בעניין הצוואה..? היא חתומה. לא הייתי צריכה אפילו לשכנע אותו. כמו שאמרת, אני האחיינית האהובה שלו, הבן אדם היחיד בעולם שהוא לא שונא שנאת מוות... טוב, אולי לא היחיד.

אריק : הוא חתם? את רצינית? אז מה... למה אמרת ש...

פנינה : כי עצבנת אותי.

אריק : (שתיקה) אני אעשה את זה! אני לא רוצה שתהיי פה. לכי הביתה! זה מסוכן מדי, אם יתפסו אותך... זה בטח גם לא הולך להיות קל.

פנינה : אתה חמוד. באמת. אבל אני יודעת שאתה סתם מחפש תרוץ להישאר לבד עם אולגה.

אריק : את יודעת שאני שונא אותך?

פנינה : אני יודעת. גם אני אותך.

אולגה נכנסת , דוחפת את כסא הגלגלים , עליו יושב אברהם עטוף בשמיכה. נרגש ולחוץ.

אברהם : תדליקי את האור.

אולגה מרימה את מתג החשמל, מחליפה מבטים עם פנינה, ויוצאת.

אולגה : (לפנינה) הבאת? (פנינה מוציאה חפיסת כדורי שינה).

אברהם : מה אתם עומדים פה בחושך? מה, אתם חוסכים לי את החשמל? את החשבון הבא כבר אתם תשלמו...

אריק : כמו תמיד, מלא הומור ושמחת חיים. (לפנינה ואולגה) תשאירו לו את הכדורים, ובואו נצא. (פונה לכיוון הדלת) אולגה...

אברהם : אריק! תבוא לפה.

פנינה : אברהם... רציתי לבקש ממך... אם אתה מוכן, אני רוצה להקליט אותך על הטייפ.

אברהם : אני לא רוצה.

אריק : שאפשר יהיה לראות שהכל נעשה מרצונך החופשי.

אברהם : פתאום אכפת לו לסוחר מה רצוני החופשי.

אריק : (מחייך) אתה יודע איך זה אברשה... סוחר זה כבר מספיק גרוע, אני לא רוצה שיחשבו שאני גם רוצח.

אברהם : איפה היא השיקסע?

אולגה : (נכנסת עם כוס מיים ולוקחת את הכדורים מפנינה.) אני כאן. (מניחה לידו, על השולחן, את כוס המיים והכדורים.)

אברהם : פנינה...

פנינה : אני כאן. (מחזיקה לו את היד)

אברהם : אני יודע שאת כאן. בשביל מה התחתנת עם המאכער הזה?

פנינה : די אברהם, הוא לא באמת בן אדם רע. הוא רק נראה ונשמע ככה.

אריק : תודה באמת. (נע באי נוחות, מתרחק לכיוון הדלת)

אולגה : (לאריק.) אתה יכול ללכת.

אריק : אל תשכחו ל... (מצביע על הטייפ)

אברהם : רגע. אריק! (לפנינה) לאן הוא הולך? תפעיל את הטייפ-ריקורדר שלך.

אריק מתקרב בהיסוס ולוחץ על כפתור ההקלטה.

אברהם : אני אברהם גולדמן...

אריק : רגע זה עוד לא מקליט.

אברהם : (בכעס) נו !

אריק : זהו. עכשיו.

אברהם : (במאמץ) בבקשה! אני אברהם גולדמן, שם קץ לחיים שלי, בדעה צלולה, ובהכרה מלאה שאין לי יותר מה לעשות בעולם הזה, ושלעולם הזה אין יותר מה לעשות איתי. עכשיו תצאו. פנינה ואריק מהססים, ואולגה מסמנת להם לצאת.

אולגה : אני אתקשר אליכם בבוקר.

אברהם : הבת של רות פה?!

פנינה ואריק קופאים במקומם ומחליפים מבטים עם אולגה.

פנינה : (בווליום רגיל) רבקה? לא. חשבת שאתה...

אברהם : את הזמנת אותה?

פנינה : (נבוכה, בקול רם.) לא הזמנתי אותה, אברם . אני חשבת...

אברהם : יופי, טוב מאוד. אני לא יכול לסבול את הנודניקית הזאת...

פנינה : (נעלבת את עלבונה של רבקה) היא הבת של... (בקול רם) סיפרת היום שאהבת את אמא שלה, את רות... חשבת ש...

אברהם : (קוטע אותה) נו? אז אני צריך לאהוב גם את הממזרה שהיא עשתה עם בוכמן יימח שמו? לפחות לו היה את השכל למות לפני שהיא נולדה, אם תשאלי אותי, היא לא הבת שלו יותר משהיא הבת שלי. (פנינה ואריק מחייכים) ...שתתנו לה , לרבקה, לטפל בפרחים. באיריסים של אמא שלה. אולגה אומרת שהיא אוהבת אותם. אני כבר לא צריך אותם.

אריק : בסדר.

אברהם : רגע! זה עוד עובד הטייפ-ריקורדר?

אריק : כן.

אברהם : (לאריק) אני רוצה שאתה תבטיח עכשיו בקול רם, שהמשק יישאר רק אצל פנינה והילדות, ואתה לא תיתן להם לבנות עליו לא קניון ולא שמניון ולא שום דבר.

אריק : (מהסס) בסדר. (מתקרב לאברהם, עוצר ומחייך) אתה יודע שאני יכול למחוק את זה אח"כ.

אברהם : (בכעס) אל תתלוצץ בנדיט! תגידי!

אריק : סליחה. אני מבטיח. שום בניה. באמת. המשק יישאר רק אצל פנינה והילדות, אתה יכול להיות שקט.

שתיקה. אולגה מכבה את מכשיר ההקלטה, מוציאה את הקלטת, מכניסה אותה לקופסה ומניחה אותה על השולחן. אריק מנסה בהיסוס להתקרב מעט יותר לאברהם.

אברהם : תודה. עכשיו תצאו.

אריק נשאר לעמוד במקומו. אולגה מסמנת בראשה לפנינה. פנינה מתקרבת. אווזת בכתפו של אריק ומובילה אותו החוצה, ושניהם יוצאים.

אברהם : אולגה...

אולגה : אני יודעת.

אברהם : אני... אני צריך עוד זמן.

אולגה : אתה יכול להתחרט. **(שתיקה)** אתה מתחרט?

אברהם : לא. בעצם כן. אני מתחרט שלא החלטתי לעשות את זה לפני עשרים שנה.

אולגה : **(מחבקת אותו)** אני שמחה שלא החלטת לעשות את זה לפני עשרים שנה.

אברהם : את ילדה טובה. **(שתיקה)** טוב. בואי נתחיל, אני אצטרך שתעזרי לי.

אולגה : בסדר. **(מתיישבת לידו)** בוא נתחיל. **(אולגה מגישה לאברהם גלולה ראשונה וכוס מיים. אברהם בולע את הגלולה ולוגם מן המיים.)**

חושך